İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

EMILY BRONTË

UYARLAYAN: BÜLENT O. DOĞAN

UĞULTULU TEPELER

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Uğultulu Tepeler

Emily Brontë

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

EMİLY BRONTË
UĞULTULU TEPELER

ÖZGÜN ADI
WUTHERING HEIGHTS

ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
Sertifika No: 40077

UYARLAYAN
BÜLENT O. DOĞAN

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

1. BASIM: ŞUBAT 2018
4. BASIM: AĞUSTOS 2021
Genel Yayın Numarası: 4107

ISBN 978-605-295-361-7

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
DÖRTEL MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
ZAFER MAH. 147. SK. 9-13A ESENYURT / İSTANBUL
(0212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Uğultulu Tepeler

Emily Brontë

Uyarlayan
Bülent O. Doğan

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

KARAKTERLER

Hindley: Catherine'in erkek kardeşi
Frances: Hindley'in eşi
Hareton: Hindley ve Frances'in oğlu
Heathcliff: Catherine ve Hindley'in üvey kardeşi
Edgar Linton: Catherine'in eşi (ayrıca komşuları)
Isabella: Edgar'ın kız kardeşi ve Heathcliff'in eşi
Cathy: Catherine ve Edgar'ın kızı
Linton: Heathcliff ve Isabella'nın oğlu

Ev sahibimi ve bir süre sonra başıma bela açacak olan komşumu ziyaretten az önce döndüm. Adım Lockwood. Thrushcross Malikânesi'ni kiraladım. Ev sahibim Bay Heathcliff ise yakında, Uğultulu Tepeler adlı malikânede oturuyor. Buralar sahiden güzel yerler. Bütün İngiltere'yi dolaşsam, gürültüden bu kadar uzak bir muhit bulabileceğimi hiç sanmıyorum. İnsanlardan uzak durmaya çalışan biri için tam bir cennet burası. Bay Heathcliff ile ben, bu ıssızlığın tadını çıkarmak için ideal iki kişiyiz.

Çok değişik bir adam bu Heathcliff. Bahçe kapısında karşılaştığımızda, "Siz Bay Heathcliff'siniz, değil mi?" diye sordum, cevap vermek yerine başını eğdi.

"Ben sizin yeni kiracınız Lockwood, efendim. Buraya gelir gelmez, sizi ziyaret etme şerefine ermek istedim."

"Sizi beklemiyordum, ama içeri buyurun beyefendi."

Bu, "İçeri buyurun!" lafını sanki "Defol buradan!" der gibi söylemişti. Yalnızlığı benden daha çok seven bu adama karşı içimde bir ilgi uyanmıştı nedense. Asık suratla önüme düştü, bahçeye girerken de bağırdı:

"Joseph! Bay Lockwood'un atını al, sonra da içecek bir şeyler getir." Bu iki talimatı duyunca "Sanırım bütün işlerine bir tek hizmetçi bakıyor," diye düşündüm. Joseph, iri kıyım görünmesine karşın epey yaşlı bir adamdı. Atımı alırken, ters ters, "Bir konuk ha, daha neler göreceğiz bakalım!" diye söylendi. Bir yandan da yüzüme öyle sevimsizce bakıyordu ki biraz korktum, ama bu tavırlarının benim zamansız ziyaretimle ilgisi olmadığını düşündüm.

Uğultulu Tepeler, Bay Heathcliff'in malikânesinin adıdır. "Uğultulu" kelimesi fırtına gibi esen rüzgârın çıkardığı sesi anlatmak için kullanılıyor. Sahiden de burada havanın her zaman çok temiz olduğunu kabul etmek gerekir. İnsan burada kuzey rüzgârının gücünü evin arkasındaki birkaç köknar ağacının yana eğilmesinden, bir dizi çalının bütün dallarıyla güneşten bir şey dilenir gibi aynı yöne uzanmasından anlayabilir.

Neyse ki mimar bunları önceden düşünüp binayı dayanıklı yapmış. Daracık pencereler duvarların içine sağlamca oturtulmuş, köşeler de kocaman taşlarla sağlamlaştırılmış. Kapıdan geçmeden önce durdum, ön tarafa, özellikle sokak kapısının

üstündeki kabartmalara beğeniyle baktım. Kapının üstündeki alınlıkta ejderha ve kanatlı melek kabartmaları arasında 1500 tarihini, bir de "Hareton Earnshaw" yazısını gördüm. Bu konuda birkaç kelime edebilir, asık suratlı ev sahibinden buranın kısa bir tarihçesini öğrenmek isteyebilirdim, ama onun kapıdaki tavırları beni ürkütmüştü.

Sofa ya da aralık gibi bir yerden geçmeden tek adımda oturma odasına dalıverdik. Buralarda, böyle odalara haliyle "ev" deniliyor, çünkü genellikle mutfak da, oturma odası da, salon da aynı yerde oluyor. Ama sanırım Uğultulu Tepeler'de mutfak evin başka bir bölümündeydi, çünkü tabak çanak sesleri epey uzaktan geliyordu. Üstelik salondaki ocağın başında kaynatma, pişirme, kızartma gibi şeylerin yapıldığına ilişkin bir belirti yoktu, duvarlara da tavalar, süzgeçler asılmamıştı. Ama bir köşede, büyük bir meşe dolabın üstünde dizili gümüş kupalar gördüm. Ocağın üzerinde de her boydan, eski korkunç tüfekler ve bir tane çift horozlu tabanca vardı.

Zemin düzgün beyaz taştandı. Duvara dayalı bir masanın altında koyu kahverengi koca bir dişi av köpeği, mızıldanan yavrularının arasında uyukluyordu. Diğer köşelerde de başka köpekler süklüm püklüm duruyordu.

Bu ev ve bu eşyalar, kuzeyde doğup büyümüş, kendi halinde bir çiftçinin olsaydı hayret etmeye

değecek bir şey bulamazdım. Akşam yemeğinden hemen sonra şu tepelerde sekiz-on kilometre gezinirseniz, böyle bir çiftçiyle karşılaşabilirsiniz. Muhakkak koltuğuna kurulmuş, önündeki yuvarlak masada duran köpüklü birasını içiyordur.

Ama Bay Heathcliff, çevresiyle de, yaşam biçimiyle de buralara hiç uymayan bir görüntü çiziyor. Dış görünüşüyle bir serseriyi andırıyor. Ama giyimiyle, tavırlarıyla bir beyefendiye benziyor. Biraz aptal görünse de dimdik, düzgün bedeni yüzünden bu durum dikkat çekmiyor. Kimileri onun epeyce kaba, gururlu bir adam olduğunu düşünebilir. Oysa ben durumun hiç de öyle olmadığını seziyorum. Biliyorum ki onun, içine kapanık olması duygularını ele vermekten, sahte kibarlık gösterilerinde bulunmaktan hoşlanmamasından kaynaklanıyor. Onun sevgisi de, kini de aynı derecede gizli gibi.

Ocağın yanında, ev sahibimin yöneldiği sandalyenin karşısında bir yere oturdum. Ortalığa çöken sessizliği köpeği okşayarak geçiştirmeye çabaladım. Köpek ise beyaz dişlerini ortaya çıkarmış, tıpkı bir kurt gibi ayağımın arkasını ısırmaya hazırlanıyordu. Benim okşayışım köpeğin uzun uzun hırlamasına neden oldu. Heathcliff köpeğin hırıltısına benzeyen bir sesle, "Onu rahat bıraksan iyi olur, şımartılmaya alışkın değildir," dedi. "Zaten süs köpeği niyetine almadık onu," diye ekledikten sonra bağırdı: "Joseph!"

Joseph, kilerin oradan anlaşılmaz sözler geveledi. Bunun üzerine efendisi, beni o dişi köpekle, ayrıca benim her hareketimi kıskanç bakışlarla izleyen bir çift çoban köpeğiyle yalnız bırakıp aşağıya indi. Biraz korkuyla sesimi çıkarmadan oturdum, fakat onların sessiz hareketlerden bir şeyler anlamayacaklarını tahmin ettiğim için, bu üçlüye kaş oynatıp göz kırpmaya başladım. Yüzümün girdiği şekiller Köpek Hanım'ı epey rahatsız etmiş olacak ki öfkeyle üzerime atıldı. Onu geri itip hemen masanın arkasına çekildim. Bu olay bütün sürüyü ayaklandırdı. Farklı boylarda, değişik yaşlarda beş-altı canavar, gizlendikleri köşelerden çıkıp ortada toplandı. Topuklarımdan, paltomun eteklerinden çekiştirmeye başladılar. Saldırıların bazılarını ocağın demiriyle püskürtmeye çalışıyordum, bir yandan da evdekilerden yardım isteme niyetiyle bağırmaya başlamıştım.

Heathcliff ve adamı, insanı delirtecek bir soğukkanlılıkla geldiler. Ocak başında müthiş bir şamata koptuğu halde, son derece ağır adımlarla yürüyorlardı. Neyse ki mutfakta çalışan kadınlardan biri elindeki tavayı sallayarak geldi ve tavasını silah gibi kullandı da ortalık yatıştı.

Evin beyi son derece kaba bir şekilde, "Ne saçmalık oluyor burada?" diye sordu.

"Ne saçmalık olmuyor ki!" diye mırıldandım, "Konuklarınızı aç kaplanların ortasına bıraksaydınız bari."

Önüme bir şişe koyup masayı düzeltirken, "Onlar hiçbir şeye karışmayan insanlara dokunmazlar," dedi. "Köpekler uyanık olmalıdır. Bir bardak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"Isırmadılar ya sizi?"

"Öyle bir şey olsaydı, ısıranın icabına bakardım."

Heathcliff gülümseyerek, "Bir şeyler için, Bay Lockwood," dedi. "Bu eve o kadar nadiren konuk gelir ki, ben de, köpeklerim de onlara nasıl davranacağımızı bilemeyiz. Sağlığınıza bayım."

Başımı eğdim, bu dileğe aynen karşılık verdim. Köpeklerin davranışlarına küsüp oturmanın çocukluk olacağını anlamıştım. Ayrıca bu adamın benimle alay etmesini de istemiyordum. O da sanırım iyi bir kiracıyı öfkelendirmenin aptalca bir iş olduğunu düşünmüştü. Tavrını değiştirdi, ilgileneceğimi sandığı konularda içten bir ifadeyle konuşmaya başladı. Benim herkesten uzak yaşamak için seçtiğim bölgenin iyi ve kötü yanlarından söz ettik. Bilgili bir adama benziyordu. Eve gitmek üzere ayrılmadan önce de, ertesi gün onu yeniden ziyaret edebileceğimi söyleme cesaretini buldum. Tekrar huzursuz edilmek istemediği kesindi. Fakat ben yine de gideceğim. Onun yanında kendimi çok iyi hissediyorum.

Ertesi gün hava soğuk ve sisliydi. Çamurlara bata çıka Uğultulu Tepeler'e gitmeye çalışmaktansa

zamanımı çalışma odamda, ocağın başında geçirmeye kararlıydım. Ama yemekten sonra, tembellik etme düşüncesiyle merdivenleri çıkıp çalışma odasına girdiğimde, hizmetçi kızın temizliğe girişmiş olduğunu gördüm. O kadar çok toz çıkarıyordu ki hemen geri döndüm. Şapkamı aldım, yedi kilometrelik yolu yürüdüm. Tam lapa lapa kar yağmaya başladığı sırada Heathcliff'in bahçe kapısına vardım. İliklerime kadar üşümüştüm. Zinciri kaldıramayınca bahçe kapısının üstünden atladım. Taş yoldan koşarak kapıya geldim, parmaklarım uyuşuncaya kadar sürekli kapıya vurdum. İçimden, "Sefiller," diye mırıldanıyordum, "bu konuk sevmezliğiniz yüzünden insanlardan ayrı düşmeyi hak ettiniz. Ben en azından gündüz vakti kapımı kilitli tutmayı düşünmezdim. Ama bana vız gelir, nasıl olsa içeri gireceğim."

Bu karara vardıktan sonra kapının tokmağını kavradım, öfkeyle sarstım. Ekşi suratlı Joseph ahırın yuvarlak pencerelerinden birinden başını uzattı, "Burada ne işin var," diye bağırdı, "Efendiyi arıyorsan, işte orada, kümeste. Onunla konuşmak istiyorsan oraya git!"

Buna karşılık ben, "İçeride kapıyı açacak kimse yok mu?" diye bağırdım.

"Hanımefendiden başka kimse yok, o da sana kapıyı açmaz, akşama kadar vursan da yine açmaz."

"Neden? Benim kim olduğumu ona söyleyemez misin, Joseph?"

"Ben mi? Ben bu işlere karışmam," diye söylenirken başı pencereden kayboldu.

Kar iyice hızlanmıştı. Tekrar denemek için tokmağa yapıştım. O sırada, arka avluda omuzunda tırmığıyla ceketsiz bir genç belirdi, ardı sıra gelmemi işaret etti. Çamaşırhaneyi, kömürlüğü, kuyuyu, güvercinliği geçtikten sonra, daha önce davet edildiğim o büyük, iç açıcı, ılık salona geldik. Ocağın ateşi salona girer girmez insanın yüzüne vuruyordu. Üzeri akşam yemekleriyle alabildiğine dolu masanın yanı başında da, varlığını hiç fark etmediğim hanımefendinin oturduğunu görmek hoşuma gitti. Başımla selamladım, oturmamı söylesin diye bekledim. Kadın koltuğuna yaslanarak bana baktı, hiç sesini çıkarmaması bir yana, oralı bile olmadı.

"Hava epey sert," dedim. "Uşaklarınızın ilgisizliğinin cezasını ne yazık ki kapınız çekti Bayan Heathcliff. Onlara sesimi duyuruncaya kadar kapıyı epeyce hırpaladım."

Kadın ağzını hiç açmadı. Ben ona baktım, o bana baktı. Bakışlarını bana dikti. İlgisiz, sevimsiz, insanı utandıracak bir ifadeyle bakıyordu.

Delikanlı boğuk bir sesle, "Oturun," dedi. "Beyefendi de birazdan gelir."

Söylediğini yaptım. Bir şeyler geveledim, sonra beni ikinci kez görünce tanıdığını belli etmek için

kuyruğunu sallayan dişi köpeğe seslendim. "Çok güzel bir hayvan," diye tekrar konu açtım, "yavrularını dağıtmayı düşünüyor musunuz, hanımefendi?"

Şirin ev sahibesi kadın, Heathcliff'ten daha aksi bir tavırla, "Onlar benim değil," diye söylendi. Ben de kediye benzer yaratıklarla dolu yastığa doğru dönerek, "Sizin gözdeleriniz bunlar herhalde?" dedim.

Kadın, "Aman! Tam da gözde olacak şeyler!" dedi sert bir sesle.

Terslik bu ya, bunlar meğer bir sürü ölü tavşanmış. Tekrar mırın kırın ettim, ocağa yaklaşıp havanın kötülüğü hakkındaki sözlerimi yineledim. Kadın yerinden kalkıp ocağın rafındaki boyalı çay fincanlarından ikisini almaya uzanırken, "Evden çıkmamalıydınız," dedi.

Bu kadın zayıf ve çocuksuydu. Genç kızlık çağını yeni geçmiş olmalıydı. Yüzü şimdiye kadar gördüğüm küçük yüzlerin en tatlısıydı. Altın sarısı bukleler ince boynuna doğru sarkıyordu.

Çay fincanları hayli yukarıdaydı, onlara yetişemeyecekti. Ona yardım etmek için hamle yaptım. Ama yardımdan rahatsız olan insanların tepkisini andıran bir tavırla, aniden bana döndü: "Ben kendim alırım."

Hemen, "Özür dilerim," dedim.

Siyah giysisinin üzerine bir önlük bağladı. Elinde bir kaşık çayla, demliğe doğru eğilirken, "Çaya mı davet edilmiştiniz?" diye sordu.

"Bir bardak verirseniz sevinerek içerim," dedim.

Kadın sorusunu yineledi: "Davet edilmiş miydiniz?"

Gülümseyerek, "Hayır," dedim. "Beni davet etmesi gereken kişi sizsiniz zaten."

Çayı kaşığıyla beraber kutuya atarak hışımla yerine oturdu. Alnı kırışmış, o kıpkırmızı alt dudağı, ağlamaya hazırlanan bir çocuğunki gibi sarkmıştı. Bu arada delikanlı da omuzlarına eskimiş bir ceket atmış, ateşin karşısında duruyor, sanki aramızda görülecek bir hesap varmış gibi göz ucuyla dik dik beni süzüyordu. Onun gerçekten de bir uşak olup olmadığını merak ettim. Kıyafeti, konuşması epey kabaydı, Bay ve Bayan Heathcliff'te dikkat çeken kibrin onda izi yoktu. Kıvırcık kumral saçları hem gürdü, hem de epey bakımsızdı. Favorileri yanaklarına doğru uzanmıştı, elleri de işçi eli gibi kir pas içindeydi. Ama tavırları rahat, hatta biraz da mağrurdu. Evin hanımına hizmet ederken de bir uşaktan beklenen biçimde hızlı davranmıyordu.

Adamın kim olduğunu o anda anlayamadım. Bunun için tuhaf davranışlarını görmezden gelmeyi tercih ettim. Zaten beş dakika sonra da Heathcliff'in içeri girmesiyle bu tedirgin edici durumdan biraz olsun kurtuldum.

Neşeli bir tavır takınarak, "Görüyorsunuz ya, söz verdiğim saatte geldim," diye bağırdım. "Hava durumu nedeniyle de yarım saat kadar burada kalmam gerekecek. Tabii kalmama izin verirseniz..."

Elbisesindeki kar tanelerini silkeleyerek, "Yarım saat mi?" diye sordu Heathcliff. "Buralara gelmek için böyle karlı bir havayı seçmenize şaşırdım doğrusu. Bataklıkta yolunuzu kaybedebilirsiniz. Buraları iyi bilenler bile böyle zamanlarda yollarını sık sık kaybeder. Hem size bir şey söyleyeyim mi, şimdilik havanın düzelme olasılığı da hiç yok."

"Belki de adamlarınızdan birini yanıma verirsiniz?"

"Hayır, veremem."

"Öyle mi? Öyleyse ben de işimi kendim halledeyim."

"Peki."

O eskimiş ceketli delikanlı, vahşi bakışlarını benden ayırıp, genç kadına çevirerek, "Çayı hazırlayacak mısın?" diye sordu.

Kadın da, Heathcliff'e dönerek, "Ona da çay verilecek mi?" diye sordu.

Yanıt, "Haydi, hazırla!" oldu. Bu, o kadar sert bir sesle söylenmişti ki yüreğim yerinden oynadı. Bu sözlerdeki tavır, adamın kişiliğinin kötülüğünü gösteriyordu. Artık Heathcliff için nazik bir adam demek içimden gelmiyordu. Çay ve yiyecek bir şeyler hazırlanınca beni sofraya davet etti.

Kaba saba delikanlı dahil, hepimiz masanın çevresine dizildik, ciddi bir sessizlikle yiyip içmeye başladık. Sofradaki kasvetli havaya ben sebep olmuştum. Bu durumu düzeltmenin de yine bana

düştüğünü düşünüyordum. Bu insanlar her gün sofraya böyle ciddi, öfkeli bir halde oturuyor olamazlardı. Ne kadar kötü huylu olurlarsa olsunlar, yine de bu öfkeli ifade her zaman yüzlerinde yoktu sanırım.

Birinci fincanı bitirip ikincisini beklerken, "Çok tuhaf," diye söze başladım, "geleneklerin zevklerimize, düşüncelerimize şekil vermesi çok tuhaf. Birçokları, sizin şu dünyadan uzak tam bir sürgün hayatı gibi olan yaşantınızda mutlu bir yan bulunabileceğini akıllarına bile getirmez Bay Heathcliff. Ama şunu da söylemek isterim ki, böyle bir aile çevresi içinde olmak, evinizi başarıyla çekip çeviren cana yakın bir hanımınızın olması..."

Yüzünde şeytani bir sırıtışla sözümü kesti.

"Benim cana yakın hanımım mı? Neredeymiş o?"

"Bayan Heathcliff, yani hanımınız demek istedim..."

Çam devirdiğimi fark ederek düzeltmeye çalıştım. İkisi arasında karı koca olmalarına olanak tanımayacak kadar yaş farkı bulunduğunu tahmin etmeliydim. Derken zihnimde bir şimşek çaktı. Şu dirseğimin dibinde oturup çanaktan çay içen, ekmeğini kirli elleriyle yiyen palyaço onun kocasıydı kesinlikle. Bu delikanlı, Heathcliff'in oğlu olmalıydı. Karşısına daha iyi biri çıkmadığı için kızcağız bu kaba adamla evlenmek zorunda kalmıştı. Ne iç-

ler acısı bir durum! Onda pişmanlık duygusu uyandırmamaya dikkat etmeliydim.

Heathcliff, "Bayan Heathcliff benim gelinimdir," diyerek aklımdan geçenleri onayladı. Konuşurken kin dolu bir bakışla gözlerini ona dikmişti.

Yanımdaki delikanlıya dönerek, "Ha, elbette, şimdi anladım," dedim, "bu koruyucu meleğin şanslı sahibi sizsiniz."

Öncekinden daha büyük bir çam devirmiş olmalıydım. Delikanlının yüzü pancar gibi kızardı, saldırmaya hazırlanıyormuş gibi yumruklarını sıktı. Sonra kendini hemen toplayıverdi, havanın kötülüğüne ağır bir küfür savurdu. Aslında bana söylemişti, ama ben oralı olmadım.

Ev sahibim, "Ne yazık ki tahminlerinde sürekli yanılıyorsun," dedi. "Onun eşi öldü. Gelinim olduğunu söylemiştim. Demek ki benim oğlumla evlenmiş."

"O halde bu delikanlı..." diyecek oldum.

"Oğlum değil elbette."

Heathcliff, kendisini bu hödüğün babası sanmama gülümsedi.

Delikanlı da söze girerek, "Benim adım Hareton Earnshaw," diye gürledi. "Bu isme saygılı olmanı öneririm."

"Saygısızlık etmedim ki," diye yanıt verdim.

Gözlerini gizemli bir şekilde bana dikmişti. Bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Çünkü suratına bir yumruk atmaktan ya da kendimi tutamayıp kahkahalarla gülmekten korkuyordum. Bu aile ortamında kendimi epey yabancı hissetmeye başlamıştım. Bir dahaki sefere bu çatı altına girmeden önce uzun uzun düşünmeliydim.

Yemek faslı bittikten sonra hiç kimse ağzını açıp bir şeyler söylemeye niyetli görünmeyince, havanın durumuna bakmak üzere pencere önüne gittim. Gördüğüm manzara epey kasvetliydi. Ortalık pek erkenden gecenin karanlığına bürünmüş, gökyüzü ve tepeler tipinin ardında görünmez olmuştu.

"Yanımda bir kılavuz olmadan eve gitmemin mümkün olacağını sanmıyorum," diye söylendim. "Yollar şimdiden karla kaplanmıştır. Öyle olmasa bile, bir adım ileriyi görmem mümkün değil."

Heathcliff, "Hareton, şu koyunları ahırın sundurmasına götür," dedi. "Bütün gece ağılda kalırlarsa üstleri karla kaplanır. Önlerine bir kalas koymayı da unutma."

Gittikçe artan bir öfkeyle, "Peki, ben nasıl döneceğim?" diye sordum. Ama soruma yanıt alamadım. Çevreme bakınınca, köpekler için bir kova dolusu yulaf getiren Joseph'ten ve önündeki kibritleri birer birer yakarak oyalanmaya çalışan Bayan Heathcliff'ten başka kimseyi göremedim.

Joseph yükünü bıraktıktan sonra odaya şöyle bir bakındı, çatlak sesiyle konuşmaya başladı: "Herkes bir şeylerle uğraşırken, sen burada avare avare

oturuyorsun. Hiçbir işe yaramazsın. Kötü alışkanlıklarından da vazgeçeceğin yok. Tıpkı annen gibi seni de şeytan çarpacak!"

Bir an, bu sözlerin bana söylendiğini sandım. Öfkelenerek ihtiyarın üzerine yürüdüm. Ama Bayan Heathcliff'in yanıt vermesi beni durdurdu.

"Seni gidi utanmaz bunak seni! Şeytanın adını ağzına alınca çarpılacağını hiç düşünmüyor musun? Sana tekrar söylüyorum, beni kızdırmaktan vazgeç; yoksa işten attırırım seni!"

Kadın, raftan koyu ciltli bir kitap alarak seslendi, "Sana büyücülükte ne kadar ilerlediğimi göstereceğim. Çok yakında da yapamayacağım hiçbir şey kalmayacak. Kızıl inek tesadüfen ölmedi, senin romatizmalarının da kader olduğuna inanmak zor..."

İhtiyar adam, "Ah! İblis kadın!" diye söylendi, "Tanrı bizi fenalıklardan korusun."

"Sus! Sen uğursuzun tekisin. Defol, yoksa canına okurum. Burada hepinizi muma çevireceğim, bana karşı koymaya kalkmayın! Defol, gözüm üzerinde haberin olsun."

Bu küçük cadı, güzel gözlerine kötücül bir ifade vermişti. Joseph korku içinde bir yandan dua edip, bir yandan "Cadı, cadı!" diye söylenerek, titreye titreye dışarı çıktı. Kadının davranışının sıkıntıdan kaynaklanan bir tür oyun olduğunu düşündüm. Onunla yalnız kalınca da ilgisini çekmeye çalıştım.

"Bayan Heathcliff," dedim, "sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama sizde bu güzel yüz varken, kalbiniz de iyidir diye düşünüyorum. Bana evimi bulmama yardım edecek bir-iki ipucu verin. Buradan evime nasıl gidebileceğimi bilemiyorum."

Kadın, iskemlesine iyice büzülerek oturmuştu. Önünde bir mum yanıyordu, "Geldiğiniz yoldan dönün," dedi, "size bundan daha iyisini öneremem."

"Beni bataklıkta ya da karla örtülü bir hendekte ölü bulurlarsa, buna biraz da sizin sebep olduğunuzu düşünerek vicdanınız sızlamayacak mı?" dedim.

"Neden ben sebep olayım ki?" diye şaşırarak sordu.

"Bana yolumu tarif edin yeter ya da Bay Heathcliff'i benim yanıma bir adam vermeye ikna edin."

"Kimi versin? Burada bir o, bir de Hareton, Zillah, Joseph ve ben varız."

"Çiftlikte çalışan başka uşak filan yok mu?"

"Hayır, hepsi bu kadar."

"O halde ben de bu gece burada kalmak zorundayım."

"Bunu ev sahibinizle konuşun. Beni karıştırmayın."

Mutfağın önünden Heathcliff'in sert sesi duyuldu: "Umarım bu sana ders olur da, bu tepelerde aklına estiği gibi dolaşmaktan vazgeçersin. Burada kalmaya gelince, konuklar için hazır yatak bulun-

durmam ben. Kalacak olursan, ya Hareton'un ya da Joseph'in yatağında yatarsın."

"Ben bu odadaki sandalyelerden birinin üstünde uyuyabilirim," dedim.

"Hayır, hayır!" dedi. "Yabancı, zengin de olsa, yoksul da olsa yine yabancıdır. Ben bir yabancıyı evimin ortasında kendi başına bırakamam."

Bu sözler sabrımı taşırmıştı. Bir küfür savurdum, onu itip avluya çıkmak üzere telaşla yürürken Hareton'a çarptım. Ortalık o kadar karanlıktı ki çıkışı göremiyordum, el yordamıyla dolanırken kendi aralarındaki konuşmalardan birine daha kulak misafiri oldum.

"Ben parka kadar ona eşlik ederim," dedi Hareton.

Heathcliff, "Sen gidersen atlarla kim ilgilenecek?" dedi sert bir sesle.

Bayan Heathcliff umduğumdan çok daha uysal bir tavırla söylendi: "Bir insanın hayatı, atların bir gece ihmal edilmesinden daha önemlidir. Birisinin onunla gitmesi şart."

Hareton, "Ama senin emrinle değil. Onu çok düşünüyorsan çeneni kapat bence," diye çıkıştı.

Joseph'in elindeki lambayı hızla kaptığım gibi, "Yarın geri yollarım!" diye bağırarak en yakın kapıya koştum.

İhtiyar adam, "Bey, bey!" diye bağırarak peşime düştü. "Lambayı çalıyor bu herif! Hey, kuçukuçu! Hey köpekler yakalayın şu herifi!"

Ön kapı açılınca uzun tüylü iki canavar boğazıma saldırıp beni yere yıktı. Bu arada, lamba da söndü. Heathcliff'le Hareton'ın birbirine karışan kahkahaları öfkemi de, utancımı da son sınırına getirmişti. Neyse ki, o iki canavar beni diri diri parçalamadı. Kuyruk sallayıp gerinerek üzerimde beklediler. O kötü kalpli efendileri beni kurtarıncaya kadar yerde yatmak zorunda kaldım. Ondan sonra da öfkeden titreyerek, haydutlara beni serbest bırakmalarını emrettim. Beni bir dakika daha orada tutmaları kendi aleyhlerine olacaktı. Sıkıntımın şiddeti burnumun kanamasına neden oldu. Heathcliff hâlâ gülüyor, ben de hâlâ tehditler savuruyordum. Benden daha sakin, Heathcliff'ten ise daha merhametli biri gelip işe karışmasaydı bu oyun nasıl biterdi bilmiyorum. Bu kişi, şişman kadın kâhya Zillah'tı. Çıkan yaygaranın nedenini anlamak için nihayet dışarı fırlamıştı. Efendisine bir şey diyemediği için de delikanlıya çıkıştı:

"Yok daha neler, Bay Earnshaw! Kapımızda cinayet mi işleyeceksiniz? Artık bu kadarı fazla. Şu adamın haline bakın, neredeyse boğulacak. Şunu yerden kaldıralım da kendine gelsin."

Bu sözlerden sonra beni çekiştirerek mutfağa götürdü. Bay Heathcliff de arkamızdan geldi. Yüzünde her zamanki somurtuk, kederli hava vardı.

Başım dönüyordu, bayılacak gibiydim. Bu nedenle de adam beni evinde barındırmak zorunda

kaldı. Zillah'a bana bir bardak içecek vermesini söyledi, sonra içeri odaya geçti. Bu sırada Zillah da sürekli konuşarak beni avutmaya çalıştı; kendimi biraz daha iyi hissedince, yatmaya götürdü. Beni yukarı çıkarırken, mumu saklamamı, ses çıkarmamamı tembihledi; çünkü beni yatıracağı oda hakkında efendisinin tuhaf bir inancı varmış. Hiçbir zaman orada birinin yatmasına izin vermezmiş. Nedenini sordum, bilmediğini söyledi. Buraya geleli yalnızca birkaç yıl olmuş, bu süre zarfında öyle tuhaf olaylarla karşılaşmış ki artık merak bile etmiyormuş. Ben de merak edemeyecek kadar sersemlemiş olduğum için odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Yatak geniş bir kitaplığın arkasında kalıyordu. Kapıdan içeri bakıldığında görülmesi mümkün değildi. Elimdeki mumu pencerenin önüne koydum. Bu sırada pencere kenarına bazı isimler kazınmış olduğunu gördüm – Catherine Earnshaw, Catherine Heathcliff, Catherine Linton. Masanın üzerinde bir İncil duruyordu. Küf kokuları yayan bu kitabın ilk sayfasını açtığımda "Bu kitap Catherine Earnshaw'undur" yazısını gördüm. Ayrıca çeyrek asır öncesine ait bir tarih atılmıştı. İncil'i kapattım, bu sefer kitaplıktan başka bir kitap aldım, sonra diğerini, daha sonra diğerini derken hepsini inceledim. Catherine'in kitaplığında seçme eserler vardı, hepsi de kullanılmaktan yıpranmıştı. Hemen hemen her

boş sayfada yazılar ve çizimler vardı. Yine boş bir sayfanın üst kısmında, Joseph'in çalakalem çizilmiş bir karikatürünü görünce çok sevindim. İçimde hemen Catherine'e karşı bir ilgi oluştu, onun çivi yazısına benzeyen soluk yazılarını şifre çözer gibi çözmeye giriştim.

"Kötü bir Pazar," diye yazmıştı. "Babam geri dönebilseydi... Hindley onun yerini hiç tutmuyor... Hele Heathcliff'e çok kötü davranıyor. H... ile beraber başkaldıracağız... İlk adımı bu akşam attık. Bütün gün yağmurdan her yanı sular seller götürdü. Kiliseye gidemedik, onun için Joseph bizi tavan arasında toplayıp ayin yapmak istedi. Bu nedenle de Hindley ile karısı aşağıda ocak başında keyif çatarken, bize dua kitaplarımızı alıp yukarı çıkmamız emredildi. Orada bir mısır çuvalının üstüne oturup soğuktan dişlerimiz takırdayarak Joseph'in duasını dinledik. Ne anlamsız fikir! Ayin tam üç saat sürdüğü halde ağabeyim bizim aşağıya indiğimizi görünce 'Ne o? Bu kadar çabuk mu bitti?' diye bağırdı. Eskiden Pazar akşamları fazla gürültü yapmadığımız takdirde, oyun oynamamıza izin verilirdi. Oysa şimdi küçücük bir çıtırtı hepimizi birer köşeye dağıtmaya yetiyor. Acımasız diktatör, 'Burada bir efendinin bulunduğunu unutuyorsunuz!' dedi. 'Beni öfkelendireni yok ederim. Tam bir sessizlik istiyorum. Tüh! Sen miydin? Frances, sevgilim, şunun yanından geçerken saçını bir çekiver, parmaklarını

çıtırdatmasın bir daha.' Frances, çocuğun saçlarını bütün gücüyle çektikten sonra, gidip kocasının kucağına oturdu, orada iki küçük bebek gibi öpüşüp koklaşarak, bizim bile utanacağımız türden saçma sapan sözlerle saatlerce oyalandılar. Biz de, mutfak tezgâhının altına büzülmüş, vakit geçirmeye çalışıyorduk. Önlüklerimizi birbirine bağlamış, perde gibi asmıştım. Derken Joseph bir iş için ahırdan çıkageldi. Perdeyi çektiği gibi emeklerimi heder etti, bir tokat attıktan sonra çatlak sesiyle söylendi: 'Bey gömüleli şunun şurasında kaç gün oldu ki! Edilen dualar daha kulaklarınızda çınlıyordur... Bir de kalkmışlar eğleniyorlar... Utanın kendinizden, utanın! Oturun, çocuklar, oturun! Okumak isteseniz ne iyi kitaplar var. Oturun da derdinize yanın!' Joseph bunları söyledikten sonra, kucağımıza fırlatıp attığı kitapları okuyabilelim diye bizi ateşin başına oturttu. Ben buna katlanamadım, elimdeki kitabı bir ucundan tutup köpeklerin bulunduğu yere fırlatırken, iyi kitaplardan nefret ettiğimi de söyledim. Heathcliff de kendisininkini bir tekmeyle aynı yere yolladı. Bunun üzerine kıyamet koptu. Joseph bağıra çağıra bizi Hindley'e şikayet etti."

Catherine bundan sonraki sözlerde başka bir konuya geçmişti: Gözlerinden sel gibi yaş akıyormuş.

"Hindley'in beni bu kadar ağlatacağını hiç aklıma getirmemiştim," diye yazmıştı. "Başım o ka-

dar ağrıyor ki, yastığın üzerinde tutamıyorum, ama yine de çaresizliğe kapılamam. Zavallı Heathcliff! Hindley ona 'Serseri!' diyor, artık bizimle oturmasına, yemek yemesine izin vermeyecekmiş; onunla oyun oynamayacakmışım, emirlerine uymazsak onu evden kovacakmış. Heathcliff'e fazla yüz verdiği için de babamı suçluyor. Ona iyi bir ders vereceğine yemin ediyor..."

Uyku bastırmış, başım solgun sayfanın üstüne düşmeye başlamıştı. Herhalde içim geçmiş. Sonra bir tıkırtıyla uyandım.

Bu tıkırtının nedeni pencereme vuran bir köknar dalıydı. Rüzgâr uğuldayarak estikçe, ağacın dalı da cama vuruyordu. O kadar yorgundum ki yerimden kalkamadım, uyur uyanık tıkırtıyı dinlemeyi sürdürdüm. Sonra yeniden düş görmeye başlamış olmalıyım.

Rüzgârın uğultusunu, karların savruluşunu, köknarın cama vuruşunu duyuyordum. Bu gürültü beni öyle rahatsız ediyordu ki, mümkünse hemen durdurmaya karar verdim. Kalkıp pencereyi açmaya çalıştım sanıyorum. Pencere sıkışmış, açılmıyordu.

"Ne yapıp edip bu gürültüyü durdurmalıyım!" diye söylendim, camı yumruğumla kırıp dalı yakalamak için kolumu dışarı uzattım ama parmaklarım dal yerine, soğuktan buz gibi olmuş minicik bir eli yakalamıştı. Birden dehşete kapıldım. Kolumu geri

çekmeye çalıştım. Ama el sıkıca yapışmış, bırakmıyordu. Alabildiğine hüzünlü bir ses, "Beni içeri alın... Beni içeri alın!" diye yalvardı. Elimi kurtarmaya çalışarak, "Kimsin sen?" diye sordum.

Ses titreyerek yanıtladı:

"Catherine Linton'ım ben." (Aklıma neden Linton adı gelmişti ki? Earnshaw adını Linton adından belki yirmi kez daha fazla okumuştum.) "Eve geldim. Kırda yolumu kaybetmiştim!" O konuşurken pencerede belli belirsiz bir çocuk yüzünün göründüğünü de fark ettim. Korku beni de acımasız biri yapmıştı. O yaratığı kovmak için boşuna uğraştığımı anlayınca bileğini kırık cama doğru çektim. O ise hâlâ, "Beni içeri alın!" diye yalvarıyor, elimi de bir türlü bırakmıyordu. Korkudan çıldırmış gibiydim. Nihayet, "Seni içeri nasıl alabilirim?" dedim. "Bunu yapmamı istiyorsan beni rahat bırak."

Parmakları gevşedi, elimi hızla içeri çektim, kitapları telaşla pencerenin önüne üst üste dizdim, sonra da o acıklı yalvarışları duymamak için kulaklarımı tıkadım. On beş dakikadan fazla kulaklarım tıkalı kaldı, sonra yeniden dışarıyı dinleyince o acıklı inlemelerin sürdüğünü duydum. "Defol!" diye bağırdım, "Seni kesinlikle içeri almam, yirmi yıl yalvarsan da almam!"

Dışarıdaki ses kederle, "Zaten yirmi yıl oldu," diye söylendi, "Ben yirmi yıldır kayıp bir çocuğum."

Derken, dışarıdan usul bir tırmalama sesi geldi, biri itmiş gibi kitaplar yerinden oynadı. Yerimden fırlamaya çalıştım, ama parmağımı bile oynatamadım. Bunun üzerine, korkuyla, bir çığlık attım. Çığlık atmanın hiç de çare olmadığını anlayınca iyice afalladım. Yatak odama telaşlı ayak sesleri yaklaşıyordu. Birisi güçlü bir elle kapıyı itip açtı. Oturduğum yerde titriyordum, bir yandan da alnımda biriken terleri siliyordum. İçeri giren de ne yapacağını bilemez gibiydi, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. "Kimse var mı burada?" diye sordu. En iyisi orada olduğumu hemen söylemekti; çünkü gelenin Heathcliff olduğunu sesinden, konuşmasından anlamıştım. Sessiz kalırsam yatağın yanına geleceğinden korkuyordum. Bu düşünceyle yataktan kalkıp kitaplığın arkasından çıktım. Heathcliff, oda kapısına yakın duruyordu. Üzerinde bir gömlek, bir pantolon vardı. Elindeki mum eridikçe parmaklarına akıyordu, yüzü de arkasındaki duvar gibi bembeyazdı. "Burada konuğunuzdan başka kimse yok," dedim. "Korkunç bir kâbus görürken bağırmışım. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hay seni, Lockwood! Keşke burada olacağına..."

Ev sahibim mumu elinde dik tutamayacağını anlayınca bir sandalyenin üstüne bıraktı. Sonra tırnaklarını avuçlarına geçirerek sordu: "Seni bu odaya kim getirdi?"

Dişlerini sıkmış, gıcırdatıyordu.

"Kim getirdi? Onu hemen şimdi evimden kovacağım!"

Telaşla giysilerimi giymeye çalışırken, "Hizmetçiniz Zillah getirdi," dedim. "Onu kovsanız da umurumda değil Bay Heathcliff, çoktan bunu hak etti. Bana öyle geliyor ki kadın beni kullanarak buranın perili olup olmadığını anlamak istedi. Eh, doğrusu burası tekin değil. Hayaletlerle, hortlaklarla dolu. Burayı kapalı tutmakta haklısınız, emin olun."

Heathcliff, "Ne demek istiyorsun?" diye sinirlendi. "Burada ne yapıyorsun? Buraya geldiğine göre en azından yat da geceyi geçir ama lütfen, bir daha öyle korkunç çığlıklar atma... Boğazın kesilmedikçe bu sesleri çıkarma."

"O küçük şeytan pencereden içeri girebilseydi, belki de beni boğazlayacaktı," diye yanıt verdim. "Konuksever atalarınızın ruhlarına artık katlanmayacağım. O küçük afacan Catherine Linton, o kötü ruhlu minik yaratık. Yirmi yıldır dünyayı yürüye yürüye dolaşıyormuş, bana öyle dedi."

Bu sözleri söyler söylemez, kitapta Heathcliff ile Catherine'in adları arasında yakın bir ilişki olduğunu anımsadım, bunu unutmuştum. Düşüncesizliğimden dolayı yüzüm kızardı, çam devirdiğimin farkında olduğumu daha fazla belli etmeden telaşla, "Gerçek şu ki gecenin bir bölümünü eski kitapları karıştırarak geçirdim..." diyecek oldum. Ama

böylece, eski kitapların asıl konularıyla birlikte boş yerlerine elle yazılmış olanları da okumuş olduğumu belli etmiş olacaktım. Onun için, hatamı düzeltmek üzere, "Pencere kenarına çiziktirilmiş isimleri heceleyerek geçirdim," dedim, "çok can sıkıcı, sayı saymak gibi uyku getirici bir iş..."

Heathcliff şimdi kıpkırmızıydı. "Onun hakkında nasıl böyle konuşursun!" diye gürledi. "Benim evimde buna nasıl cüret edebiliyorsun?"

Heathcliff, galiba bana vurmamak için elini alnına vurdu. Ona acıdım, sözü yine gördüğüm rüyalara getirdim. Daha önce Catherine Linton'ın adını bile duymadığımı, fakat yazılı olarak tekrar tekrar gördüğüm için rüyama girdiğini, pencerede bu ada uygun bir şekli görür gibi olduğumu anlattım. Ben konuşurken, Heathcliff de yavaşça kitaplığı geçip yatağa yaklaşmış ve nihayet yatağa oturmuştu. Bulunduğu yerden onu göremiyordum. Kesik, kopuk, düzensiz soluk alışlarından aşırı heyecanını gidermeye çalıştığını anlamıştım. Şaşkınlığını fark ettiğimi belli etmek istemediğim için, giyinirken bilerek gürültü yaptım, saatime baktım, gecenin uzunluğuna dair bir şeyler söylemeye çalıştım.

"Saat daha üç bile olmamış. Halbuki altıya gelmiştir diye düşünüyordum. Burada zaman duruyor sanki."

Ev sahibim hıçkırıklarını güçlükle bastırıp koluyla gözyaşını silerek, "Kışın hep dokuzda yatıp

dörtte kalkarız," dedi. "Benim odamda yatabilirsiniz, Bay Lockwood. Bu kadar erken salona inerseniz herkes rahatsız olur. Sizin o çocukça bağırışınız bütün uykumu kaçırdı zaten," dedi.

"Benim de uykum kaçtı," dedim. "Ortalık ağarıncaya kadar bahçede gezineceğim, sonra gideceğim. Bir daha da sizi tedirgin edecek değilim, korkmayın."

Heathcliff, "Mumu al, istediğin yere git," dedi. "Ben de hemen geleceğim. Ama avludan uzak dur, köpekler bağlı değil; salona da girme, Juno orada nöbette... Hayır, hayır. Sen sadece merdivenlerle koridorlarda dolaşabilirsin. Tamam, yürü bakalım, iki dakika sonra ben de geleceğim."

Dar koridordan nereye gidildiğini bilmediğim için kapının hemen dışında durdum. Ev sahibim gittiğimi sandığı için hiç tahmin etmediğim şeyler yapmaya başladı.

Kitapları indirip pencerenin kanatlarını hızla açtı, gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı. "Gir içeri, gir içeri!" diye hıçkırdı, "Cathy, ne olur yeniden gel... Ah, benim biricik sevgilim! Bu kez beni duy. Catherine, ne olur duy beni."

Dikkatli adımlarla sessizce aşağıya inip mutfağa girdim. Üzeri külle örtülü ateşle elimdeki mumu yaktım. Burada, beni öfkeyle tıslayarak karşılayan çizgili bir tekir kediden başka canlı yoktu. Ocağın karşısında iki ahşap kanepe vardı. Bunlardan bi-

rine ben uzandım, diğerine de tekir kedi yerleşti. Bulunduğumuz yere başka biri gelmeden ikimiz de uyuklamaya başlamıştık. Derken tavan arasına açılan merdivenden Joseph inmeye başladı. Bu merdiven onun inine çıkıyordu anlaşılan. Çalı çırpı ile tutuşturduğum ocağa kötü kötü baktıktan sonra kediyi yere itip ondan boşalan yere kendisi yerleşti. Hiç sesimi çıkarmadım. Bir süre ocağın başında ısındıktan sonra çıkıp gitti.

Derken, daha çevik adımlarla başka biri geldi. Bu kez, "Günaydın," demek için ağzımı açmışken, bir şey söylemeden kapadım. Çünkü Hareton Earnshaw, dokunduğu her eşya için bir yığın küfür savurarak sabah ritüelini tekrarlıyordu. Anlaşılan karları küremek için kürek ya da bel aranıyordu. Burun deliklerini şişirerek kanepenin arkasına şöyle bir baktı; benimle de, dostum kediyle de selamlaşmayı hiç düşünmedi. Bu hazırlıkları görünce gitmeme izin çıktığını tahmin ettim, kanepeden kalkıp onun arkasından gitmeye koyuldum. O da bunu fark etti, elindeki küreğin sapıyla iç kapılardan birini itip açtı; bazı sesler çıkararak, bir yere gitmeyi düşünüyorsam oraya gidebileceğimi anlatmaya çalıştı.

Kapı, kadınların çoktan işe koyuldukları salona açılıyordu. Zillah koca bir körükle alevleri harlamaya çalışıyordu. Bayan Heathcliff ocağın önüne diz çökmüş, alevin aydınlığında kitap okuyordu.

Heathcliff'in de orada olduğunu görünce şaşırdım. Arkası bana dönük, ocağın yanında durmuş, zavallı Zillah'a söylenmekle meşguldü. Kadıncağız ise sık sık işini bırakıp önlüğünün ucuyla gözlerini kuruluyor, acı acı inliyordu. Ben içeri girdiğimde, Heathcliff gelinine dönerek, "Ya sen, yine oturmuş kim bilir ne entrikalar çeviriyorsun! Diğer herkes yediği ekmeği hak etmek için bir şeyler yapıyor. Sense benim sadakamla yaşıyorsun. At o elindeki kitap parçasını da, yapacak bir iş bul. Anlaşıldı mı, uğursuz cadı?" diye bağırdı.

Genç kadın, "Tamam!" diyerek kitabını kapatıp koltuklardan birinin üzerine attı. Sonra da öfkeyle, "Ama sen ne dersen de, sevmediğim şeyi yapmayacağım," diye ekledi.

Onların kavgasını izlemeye hiç de niyetli olmadığım için sadece ısınmak için ocağa yaklaşıyormuş gibi yaptım. Onlar da atışmalarını kısa bir süreliğine kesme nezaketini gösterdiler. Bayan Heathcliff dudaklarını büzüp uzaktaki kanepeye oturdu. Ben orada olduğum sürece de bir heykel gibi kımıltısız durdu. Şafak sökerken de bir yolunu bulup kendimi dışarıya, temiz havaya attım. Hava açık, sakin, buz gibi de soğuktu.

Yola koyuldum. Uğultulu Tepeler'den eve kadar bir saatte geldim. Bizim kâhya kadınla yardımcıları beni karşılamaya koşuştular. Bir yandan da, benden iyice umudu kestiklerini anlatıyorlardı. Hepsi

de o gece donduğumu sandıkları için cesedimi aramak üzere nasıl yola düşeceklerine kafa yormaya başladıklarını bağrışarak söylüyorlardı. İliklerime dek ıslanıp üşümüştüm, yukarı kata güç bela çıktım. Kuru giysiler giydikten sonra da ısınmak için yarım saat kadar aşağı yukarı gezindim, ardından sudan çıkmış bir kedi yavrusu gibi güçsüz bir halde odama çekildim.

Bizler ne kadar tuhaf insanlarız. Güya insanlardan uzak kalmaya karar veren ben, insanlarla ilişki kurmamak için buraya gelen ben, bu yalnızlığa sadece akşamın alaca karanlığına kadar dayanabildim.

Ondan sonra da, teslim bayrağını çekerek, akşam yemeğimi getiren Bayan Dean'i karşıma oturttum. Yemeğimi yerken içimden de, "Umarım iyi bir dedikoducudur da ilginç şeyler anlatıp beni oyalar ya da ninni gibi uykumu getirecek şeyler söyler," diye geçiriyordum.

"Uzun zamandır buradasınız değil mi?" diye söze başladım, "On altı yıldır burada olduğunuzu söylemiştiniz."

"On sekiz yıldır buradayım efendim. Evin hanımı evlendiği zaman ona yardım etmek için geldim. O öldükten sonra da, evin işleriyle ilgilenmem için bey beni alıkoydu."

"Ya, demek öyle?"

Bir sessizlik oldu. Kendisini ilgilendiren işlerden söz etmedikçe dedikodu yapmayı sevmeyen biri gibiydi. Bir süre beni süzdükten sonra konuştu:

"O zamandan beri çok şey değişti."

"Evet," dedim, "sanırım siz de birçok değişikliğe tanık olmuşsunuzdur."

"Evet... Ayrıca bir sürü de karışıklığa."

Kendi kendime, "Konuyu ev sahibimin ailesine getireyim," diye düşündüm. Başlangıç için çok isabetli bir konuydu bu. Şu genç, güzel dulun öyküsünü de öğrenmek isterdim.

Bunları anlamak için Bayan Dean'e Heathcliff'in neden burayı, Thrushcross Malikânesi'ni kiraya verip kendisinin daha kötü koşullarda yaşamaya razı olduğunu sordum. "Malikâneyi gerektiği gibi çekip çevirmeye yetecek kadar parası mı yok?" dedim.

"Para mı dediniz? Onun ne kadar parası olduğunu hiç kimse bilmez, her yıl da parasının miktarı artıyor. Evet, evet, o buradan çok daha güzel bir evde rahatça yaşayabilecek ölçüde varlıklı. Fakat nasıl desem, biraz pintidir, buraya iyi bir kiracı buldu mu da birkaç yüz sterlin daha fazla para kazanmak için hiç düşünmeden kiraya verir. Dünyada kimi kimsesi olmayan insanların bu kadar açgözlü olmaları çok garip."

"Bir oğlu varmış sanırım?"

"Evet, vardı ama öldü," dedi.

"Bu genç hanım, yani Bayan Heathcliff de onun dul eşi mi?"

"Evet."

"O kimin nesi?"

"O mu? Benim ölen efendimin kızıdır. Genç kızlık adı Catherine Linton'dı. Zavallı çocuğu ben büyüttüm."

"Ne! Catherine Linton mı?" diye bağırdım. Fakat bir dakika düşününce onun gördüğüm hayalet Catherine olmadığını anladım. "Demek benden önce burada oturan beyin soyadı Linton'dı?" diye sürdürdüm konuşmamı.

"Evet."

"Peki, Bay Heathcliff'in evinde oturan şu Earnshaw, Hareton Earnshaw kim? İkisi akraba mı oluyor?"

"Hayır, o ölen Bayan Linton'ın yeğenidir."

"O halde genç hanımla da kuzen oluyorlar, öyle mi?"

"Evet, hanım da kocasıyla kuzendi. Biri anne tarafından, diğeri de baba tarafından. Heathcliff, Bay Linton'ın kız kardeşiyle evlendi."

"Uğultulu Tepeler'deki evin kapısının üzerinde Earnshaw yazılı. Eski bir aile mi bunlar?"

"Hem de epey eski, efendim. Hareton da bu ailenin son bireyi... Nasıl ki Cathy'miz de bizim yani Linton'ların son bireyiyse. Uğultulu Tepeler'e gittiniz mi? Bunu sorduğum için bağışlayın ama Cathy'nin nasıl olduğunu merak ediyorum da."

"Bayan Heathcliff mi? Çok iyi görünüyor, çok da güzel. Ama bana sorarsan pek mutlu değil gibi."

"Vah yavrucak! Buna hiç şaşırmam. Heathcliff'i nasıl buldunuz?"

"Biraz kaba bir adam, Bayan Dean. Sizce de öyle, değil mi?"

"Testere ucu gibi kaba, taş gibi de serttir. Onunla ne kadar az işiniz olursa o kadar iyi."

"Hayatında pek çok şey yaşamış olması, onu bu kadar kaba biri yapmış olmalı. Geçmişine dair bir şeyler biliyor musunuz?"

"Onun hayatı guguk kuşunun hayatına benzer, efendim... Nerede doğduğu, anasının babasının kim olduğu, başlangıçta nasıl para kazandığı dışında her şeyini bilirim. Zavallı Hareton da tüyü bitmeden yuvadan atılan son leylek yavrusu gibidir. Bahtsız çocuğun nasıl acımasızca dolandırıldığını buralarda kendisinden başka herkes bilir."

"Doğrusu, Bayan Dean, bana komşularım hakkında biraz bilgi vermekle büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Şimdi yatağa girersem, uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum. Şöyle biraz otur da gevezelik edelim."

"A, emredersiniz, efendim. Ama, gidip örgümü alayım, ondan sonra istediğiniz kadar otururum. Fakat siz üşütmüşsünüz, biraz lapa yemelisiniz, iyi gelir."

İyi kalpli kadın telaşla gitti, ben de ocak başına biraz daha sokuldum. Kadın, çok geçmeden, du-

manı tüten bir kâse ve bir de örgü sepetiyle geldi. Kâseyi ocağın üstüne bıraktıktan sonra iskemlesini çekip oturdu. Hikâyesine başlaması için yeni bir çağrı beklemeden, anlatmaya girişti:

"Ben buraya gelmeden önce, hemen her günüm Uğultulu Tepeler'de geçerdi. Çünkü annem, Hareton'ın babası olan Bay Hindley Earnshaw'ın dadılığını yapmıştı, ben de çocuklarla oynamaya alışkındım. Ayak işlerine bakar, tarla işlerine de yardım ederdim. Her zaman, kim ne isterse yapmaya hazır, çiftlikte dolanır dururdum.

Güzel bir yaz sabahı, Bay Earnshaw, yani Büyük Bey, aşağıya indi. Yolculuk kıyafeti giymişti. Joseph'e o gün yapılması gereken işleri söyledikten sonra Hindley'e dönerek, 'Ee, oğlum, ben bugün Liverpool'a gidiyorum, sana ne getireyim? Ne istiyorsan söyleyebilirsin ama küçük bir şey olsun, çünkü oraya yürüyerek gidip geleceğim. Gidiş geliş yüz kilometre, yani epeyce uzun.' Hindley bir keman istedi. Bey sonra da Catherine'e ne istediğini sordu. Kız o zaman daha altı yaşında bile yoktu ama ahırdaki atların hepsine binebiliyordu, o da bir kırbaç istedi. Bey, beni de unutmamıştı. Bana da bir cep dolusu elma ile armut getirmeye söz verdi. Çocuklarıyla öpüşüp vedalaştıktan sonra yola koyuldu. Onun yokluğu hayli uzun gelmişti... Yolculuk üç gün sürecekti. Catherine sürekli babasının ne zaman döneceğini soruyordu.

Bayan Earnshaw onun üçüncü günün akşamı yemek vaktinde eve geleceğini hesaplamıştı ama Büyük Bey görünürlerde yoktu. Çocuklar da sürekli bahçe kapısına koşmaktan usanmışlardı. Derken karanlık çöktü, hanım onları yatağa yatırmak istedi ama onlar biraz daha oturmak için acıklı acıklı yalvardılar. Saat on bire doğru, kapının kolu usulca kalktı, Büyük Bey içeri girdi. Kendini hemen bir koltuğa bıraktı. Hem gülüyor, hem de yorgunluktan inliyordu. Sonra kollarına sarılı olarak tuttuğu paltosunu açarak, 'Şuraya bak hanım,' dedi. 'Ben hayatımda böyle şey görmemiştim. Gerçi, şeytanın ininden çıkmış gibi simsiyah bir şey ama sen onu Tanrı'nın bir armağanı olarak kabul etmelisin.'

Hepimiz çevresine toplandık. Ben, Catherine'in başının üstünden bakınca, yürüyecek, konuşacak kadar büyük, üstü başı lime lime, kara saçlı, pis bir çocuk gördüm. Yüzü de onun Catherine'den büyük olduğunu gösteriyordu fakat ayaküstü bırakılınca etrafına şaşkınca bakındı, hiçbirimizin anlamadığı bir şeyler mırıldandı durdu.

Korkmuştum, Bayan Earnshaw da onu kapı dışarı etmeye hazırlandı. Kendi çocuklarının bakımı, büyütülmesi yetmez gibi bir de bu veledi eve getirmenin gereği var mıydı? Bey bu çocuğu ne yapacaktı? Yoksa aklını mı oynatmıştı?

Bey, meseleyi yorgun argın anlatmaya çalışıyordu. Büyük Bey'in anlattıklarından öğrendiğime

göre, çocuk yersiz yurtsuzmuş, Liverpool sokaklarında dolanıyormuş, açlıktan ölmek üzereymiş. Bey onun kime ait olduğunu araştırmış fakat kimsenin sahip çıkmadığını görmüş. Parası ve zamanı az olduğu için oralarda yok yere masraf etmektense yanına alıp evine getirmeyi düşünmüş.

Eh, sonunda bizim hanım, biraz söylendikten sonra, yatıştı. Bay Earnshaw da bana çocuğu iyice yıkamamı, temiz giysiler verip çocukların yanına yatırmamı söyledi. Hindley ile Catherine, ortalık durulunca kadar olup bitenleri izleyip söylenilenleri dinlemekle yetinmişlerdi. Sonra ikisi de babalarının getirdiği hediyeleri aramak üzere ceplerini karıştırmaya başladılar. Hindley, on dördünde, kocaman bir oğlandı, fakat babasının paltosunun arasından bir kemanın kırık dökük parçaları çıkınca hıçkırarak ağlamaya başladı. Catherine de babasının bu yabancı çocukla uğraşayım derken kırbacı düşürüp kaybettiğini öğrenince, çocuğa sırıttıktan sonra yüzüne tükürdü ve babasından bir güzel tokat yedi. Çocuklar yeni geleni, değil yataklarına almak, odalarına bile sokmak istemediler.

Ben de, başka bir çare bulamadığım için, çocuğu merdiven başına bırakıverdim. Ertesi sabah çekip gitmiş olduğunu görürüz diye umuyordum. Tesadüfen mi, yoksa Büyük Bey'in sesini duyduğu için mi, orasını bilmeyeceğim, çocuk, Bay Earnshaw'ın kapısına gelmiş, Büyük Bey de, dışarı çıkarak onu orada bulmuş. Çocuğun oraya nasıl gittiği araştırıl-

dı. Herkes sorgulandı. Ben de suçumu itiraf etmek zorunda kaldım. Korkaklığımdan, merhametsizliğimden ötürü bir süreliğine evden dışarı kovuldum. İşte, Heathcliff'in aile içine ilk girişi böyle oldu.

Heathcliff, Büyük Bey ile Büyük Hanım'ın bebekken ölen oğullarının adıydı. O zamandan beri de çocuğun hem adı, hem de soyadı olarak kaldı. Zamanla Catherine ile çocuk pek yakın dost oldu. Hindley ise ondan nefret ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de nefret ediyordum. İkimiz de fırsat buldukça canını yakıyorduk, çünkü ben yaptıklarımın haksızlık olduğunu bilmiyordum. Hanım da ona karşı haksız davranıldığını gördüğü zamanlar onu korumak için bir tek kelime etmiyordu. Somurtkan, sabırlı bir çocuğa benziyordu. Belki de kötü davranışlara alışkındı. Hindley'in tokatlarına, bir damla gözyaşı dökmeden dayanırdı. Benim çimdiklerime de sanki kimsenin suçu olmadan, kazara kendi canını yakmış gibi gözlerini kapatıp katlanırdı.

İhtiyar Bay Earnshaw, bu zavallı babasız çocuğa oğlunun işkence ettiğini, onun da her şeye göğüs gerdiğini öğrenince çılgına döndü. Heathcliff'e tuhaf bir düşkünlüğü vardı. Onun her söylediğine de inanırdı. Şunu da söyleyeyim ki, çocuk az konuşurdu fakat çoğunlukla da doğruyu söylerdi. Bey, onu Catherine'den daha fazla severdi. Hoş, Catherine de babasının gözdesi olamayacak kadar haşarı, keçi gibi bir kızdı ya.

Böylece, Heathcliff, daha başlangıçta, eve bir huzursuzluk getirmişti. İki yıl sonra, annesi Bayan Earnshaw ölünce, evin oğlu babasını bir arkadaş gibi değil, bir diktatör gibi görmeye başladı. Heathcliff'i de onu baba sevgisinden mahrum bırakıp onun yerini almaya çalışan biri sayıyordu. Uğradığı haksızlıkları düşüne düşüne kindar bir insan olmuş çıkmıştı.

Ben bir süre ona hak verdim, fakat çocukların hepsi kızamığa yakalanıp da onların her şeyiyle benim ilgilenmem gerekince fikrim değişti. Heathcliff'in durumu epey tehlikeliydi, hastalığının en ağır zamanlarında benim başından ayrılmamamı istedi. Ona büyük bir iyilikte bulunduğumu sanıyor, böyle davranmanın görevim olduğunu aklına bile getirmiyordu anlaşılan. Her neyse, şunu da söyleyeyim, bakıma muhtaç hasta çocukların en akıllısı, en söz dinleyeni oydu. Onunla diğerleri arasındaki fark beni daha tarafsız davranmaya zorladı. Catherine ile ağabeyi beni epey yoruyordu. Heathcliff ise, uysal yaratılmış olmaktan çok, dayanıklı yaradılışlı olduğu için, kuzu gibi, sessizce yatıyordu. Hastalığı yendi. Doktor bunun büyük ölçüde benim yardımımla olduğunu söylüyor, hasta bakıcılığımı övüyordu. Bu sözler beni epey sevindirdi, çocuğa karşı da içimde bir sevgi duymaya başladım. Ama yine de Heathcliff'e fazla düşkün değildim. Çoğu kez,

efendimin çocuğa neden bu kadar değer verdiğine de akıl erdiremezdim.

Bir keresinde Bay Earnshaw'ın kasaba panayırından bir çift tay satın alıp her birini oğlanlara armağan ettiğini hatırlarım. Heathcliff hayvanların en güzelini seçmişti, ama çok geçmeden tayı topallamaya başlayınca Hindley'e, "Tayını benimkiyle değiştireceksin!" demişti, "Benimki hoşuma gitmiyor, istediğimi yapmazsan, bu hafta içinde beni üç kez kırbaçladığını babana anlatır, kolumun omuzuma kadar nasıl çürüdüğünü gösteririm."

Hindley, oğlana dilini çıkardı, sonra iki tokat attı. Heathcliff terasa doğru koşarken, "Bu tokatları da anlatırsam onları da faizleriyle ödersin," diyordu.

Hindley, onu patates, tahıl gibi şeyler tartarken kullanılan demir teraziyi atmakla tehdit ederek, "Defol!" diye haykırdı. Heathcliff oralı olmadan, "Atsana!" dedi, "Ben de babana o öldükten sonra beni kapı dışarı edeceğini nasıl anlattığını açıklayıvereyim de hemen seni kovsun."

Hindley demiri fırlattı, Heathcliff'i tam göğsünden vurup yere devirdi ama oğlan hemen, sendeleye sendeleye, tekrar doğruldu. Soluğu kesilmiş, yüzü bembeyaz olmuştu. Ben engel olmasaydım, o halde doğruca Büyük Bey'e gidecek, durumuna kimin neden olduğunu anlatıp öcünü alacaktı. Hindley, "Öyleyse al tayımı sersem," dedi, "dilerim, bu

ata biner de kafanı kırarsın. Babama da yaltaklan, nesi var nesi yoksa al, sonra da şeytanın arka bacağı olduğunu göster ona. İşte o zaman senin ne mal olduğunu anlasın da beynini dağıtsın!"

Heathcliff, tayı kendi ahırına götürmek için çözmeye girişti. Hindley, onu bir itişte tayın ayaklarının dibine yuvarladı ve bütün gücüyle koşup oradan uzaklaştı. Yara berelerin suçunu taya yüklemeye Heathcliff'i hemen razı ettim. O, istediğine kavuşmuştu ya, bundan sonra ne denirse denilsin umurunda değildi. Böylesi olaylardan o kadar az yakınırdı ki, onun sahiden kinci olmadığına inanmaya başlamıştım... Fakat siz de göreceksiniz ya, bu konuda tamamen aldandım.

Zamanla Bay Earnshaw çökmeye başladı. Aslında epey hareketli, sağlam bir adamdı ama ansızın gücü tükenivermişti. Gün geçtikçe epey geçimsiz bir adam olup çıktı. Yok yere öfkeleniyor, sözlerinin dinlenmediğinden azıcık kuşkulansa küplere biniyordu. Onun haberi olmadan tek kelime edilecek diye ödü kopuyor, kıskançlıktan kıvranıyordu. Heathcliff'i seviyor diye herkesin çocuktan nefret ettiği, ona bir fenalık yapmak istediği fikri de nasılsa aklına yerleşip kalmıştı. Ama bu da çocuğun aleyhine olmuştu, çünkü aramızdaki yumuşak yürekliler Büyük Bey'i üzmemek için çocuğa dostluk gösteriyorlardı; bu yakınlık gösterisi de çocuğun şımarmasına, kibirlenmesine neden oluyordu. Fakat

yine de başka çare yoktu, birkaç kez babası yakındayken Hindley'in oğlana çıkışmaya kalkması ihtiyar adamı hayli öfkelendirmişti. Oğlunu dövmek için bastonunu eline almış, vuramayınca da öfkeden titremişti.

Sonunda bir gün bölgenin papazı, Hindley'in koleje gönderilmesini önerdi; Bay Earnshaw da gönülsüzce kabul etti. "Hindley işe yaramazın biridir," dedi, "nereye giderse gitsin adam olmaz."

Artık huzura kavuşacağımızı umacak kadar safmışım. Büyük Bey'in iyi niyeti yüzünden kötülük gördüğünü düşünmek bana acı veriyordu. Onun sadece ev halkı arasındaki anlaşmazlıklar nedeniyle hastalandığını düşünüyordum. O da böyle düşünüyordu ama gerçekte tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanmıştı.

Catherine, Heathcliff'e gereğinden fazla düşkündü. Ona verebileceğimiz en büyük ceza Heathcliff'ten ayrı tutmaktı. Öyleyken yine de içimizde bu çocuk yüzünden en fazla azarlanan da oydu. Oyun oynarken evin küçük hanımı olmaktan hoşlanırdı, arkadaşlarına yerli yersiz tokatlar atar, emirler yağdırırdı. Bay Earnshaw, çocuklarının şakalarından anlamazdı. Onlara karşı sürekli çok katı, çok ciddi davranırdı.

Catherine cesur bakışlarıyla hepimize meydan okur, cevap yetiştirirdi. Joseph'in dindarca lanetlemelerini alaya alır, bana tuzaklar kurar, babasının

en fazla nefret ettiği şeyi yapmaktan çekinmezdi. Aslında onun acımasızlığı yapmacıktı, ama babası bunun doğruluğuna inanmıştı. Bütün gün akla gelen her fenalığı yaptıktan sonra kimi geceler kendini bağışlatmak için uysal bir tavırla babasına sokulurdu. İhtiyar adam o zaman, "Hayır, Cathy," derdi, "seni sevemem. Sen ağabeyinden de betersin. Hadi, yavrum, git dua et. Sanırım annenle ben seni dünyaya getirdiğimize pişman olacağız."

İlk zamanlar, bu sözler kızcağızı ağlatırdı, ama sürekli hor görülünce buna da alıştı, dert etmez hale geldi. En sonunda, Bay Earnshaw'ın dünya üzerindeki sıkıntılarının sona ereceği zaman da geldi. Bir Ekim akşamı, ocak başındaki koltuğunda otururken, sessizce ölüverdi.

Joseph mumu alıp yüzüne baktı. Mumu yerine koyarken fena bir şeyler olduğunu anlamıştım. Çocukları kollarından tutup fısıldayarak, sessizce yukarı çıkmalarını, Joseph'in işinin olduğunu söyledim. Biz engel olmaya fırsat bulamadan Catherine kollarını babasının boynuna dolayıp, "Ben önce babama iyi geceler dileyeceğim," dedi.

Zavallı çocuk uğradığı kaybı hemen fark etmişti. Avazı çıktığınca bağırdı: "Ah, babam ölmüş, Heathcliff... Babam ölmüş!"

İkisi birden bir ağlama tutturdular. Benim acı çığlıklarım onlarınkine karışıyordu. Joseph, bu kadar

feryat etmemizin yararsız olduğunu söylüyordu. Bana da hemen mantomu üzerime geçirip, doktorla papazı çağırmak için çıkmamı söyledi. Yağmur altında gittim, doktoru getirdim. Papaz da sabahleyin uğrayacağını söyledi.

Hindley cenaze töreni için okuldan geri döndü. Bizi şaşırtan bir şey oldu. Yanında karım diye tanıttığı biri de vardı. Kadın kimin nesiydi, nerede doğmuştu, bunları bize hiç açıklamadı. Kadının parasının da, bir ailesinin de olmadığı belliydi. Zaten öyle olmasa, küçük bey evlendiğini babasından saklamazdı. Kadın, evde huzursuzluk yaratacak biri değildi. Kapının eşiğinden içeri adımını attığı andan itibaren gördüğü her şeyden, her olaydan hoşlanmışa benziyordu.

Epey zayıftı ama zinde bir görünüşü vardı, gözleri de pırlanta gibi parlıyordu. Merdivenleri çıktıktan sonra soluk soluğa kaldığını, ufacık bir sesle titreyip ürperdiğini, bazen de kötü kötü öksürdüğünü fark etmiştim. Ama bu belirtilerin neye işaret ettiğini bilmiyordum, ona acımaya da hiç niyetim yoktu.

Zaten biz burada genellikle yabancılara fazla sokulmayız, Bay Lockwood...

Onlar önce bize sokulmazsa, yani. Hindley Earnshaw üç yıllık yokluğu sırasında epeyce değişmişti. Daha da solgunlaşmış, zayıflamıştı. Konuşması

da, giyinişi de epey değişmişti. Daha eve geldiği gün Joseph'le bana bundan sonra mutfağın arka kısmına yerleşmemizi, tüm evi ona bırakmamızı söyledi. Artık evin beyi oymuş.

Genç kadın, yeni akrabaları arasında bir de kız kardeşin bulunmasına önceleri çok sevinmiş gibiydi. Catherine'le sürekli gevezelik ediyor, onun saçını okşuyor, onunla beraber sağa sola koşturuyor, sık sık da ona armağanlar veriyordu. Derken, bu sevgi de hızla sönüverdi, kadın hırçınlaşınca Hindley'in zorbalığı da arttı.

Sabahtan kırlara kaçıp gün boyu orada kalmak Heathcliff ve Catherine'in en büyük eğlencelerinden biriydi. Sonradan alacakları cezaya da gülüp geçilecek bir şey gözüyle bakıyorlardı.

Ben de birçok kez çocukların her geçen gün biraz daha kötüye gittiklerini görerek ağlamıştım, fakat tek kelime bile edemiyordum. Bir Pazar akşamıydı. Ya çok gürültü yaptıkları için ya da basit bir kabahat yüzünden, odadan dışarı atılmışlardı. Onları yemeğe çağırmak üzere aradığımda, hiçbir yerde bulamadım. Evin her yerine, bahçeye, ahırlara baktık, görünürlerde yoklardı. Nihayet Hindley de, öfkeyle, bize kapıları sürgülememizi, o gece hiç kimsenin çocukları içeri almamasını söyledi. Ev halkı odalarına çekildi. Bense yatamayacak kadar kaygılıydım. Penceremi açtım, yağmura aldırma-

dan, başımı dışarı uzatıp dinlemeye başladım. Gelirlerse, yasağa karşın, onları içeri almaya kararlıydım. Biraz sonra, yoldan ayak seslerinin geldiğini duydum. Bahçe kapısının aralığından bir lambanın ışığı sızdı. Üstüme bir şal alıp koştum. Kapıyı çalıp Hindley'i uyandırmalarını önlemek istiyordum. Gelen Heathcliff'ti. Onu böyle bir başına görünce korkmuştum. Telaşla, "Catherine nerede? Başına kötü bir şey filan gelmedi ya?" diye bağırdım.

Heathcliff, "O Thrushcross Malikânesi'nde," dedi. "Ben de orada kalacaktım fakat beni davet etme nezaketini göstermediler."

"Öyle bir azar yiyeceksin ki," dedim. "Zaten, azar işitmeden rahat edemiyorsunuz. Thrushcross Malikânesi'ne kadar neden gittiniz?"

"Önce şu ıslak giysilerimi çıkarayım, ondan sonra sana her şeyi anlatırım."

Beyi uyandırmamaya dikkat etmesini söyledim. Heathcliff anlatmaya devam etti:

"Cathy ile ben şöyle rahatça dolaşmak için çamaşırhaneden dışarı kaçmıştık. Derken malikânenin ışıklarını gördük. Oraya kadar gidip bir bakmak istedik. Acaba Linton ailesinde de anneyle baba ocak başında eğlenirken, çocuklar bir köşede titreye titreye oturuyor mu diye merak ediyorduk."

"Onlar uslu durdularsa sizin gibi cezayı hak etmemişlerdir," dedim.

"Saçmalama Nelly! Tepeden malikâneye kadar sürekli koştuk. Catherine yalın ayak olduğu için koşarken ayak tabanları mahvoldu. Yarın onun ayakkabılarını bataklıkta araman gerekecek. Çalılıkların arasından bir gedik bulup geçtik, dar bir patikadan yürümeye başladık. Salonun penceresinin altındaki çiçeklerin arasından pencereye uzandık. Perdeler yarı yarıya çekiliydi. Görebildiğimiz kadarıyla içerisi çok güzeldi. Kırmızı halı serili çok göz alıcı bir yerdi... Kırmızı kumaşla kaplı koltuklar, masalar, kenarlarında yaldızlı işlemeler olan bembeyaz bir tavan, ortasında da gümüş zincirlerden sarkan bir avize. İhtiyar Bay Linton'la Bayan Linton orada değillerdi, Edgar ile kız kardeşi Isabella vardı. Isabella odanın bir köşesinde kendini yere atmış, avazı çıktığınca bağırıyordu. Edgar da ocağın başında durmuş, sessizce ağlıyordu. Halının ortasında küçük bir köpek vardı, o da kuyruk sallayarak havlıyordu. Kavganın sebebi köpekmiş. Köpeği önce kimin seveceği konusunda anlaşamamış, sonra da ikisi birden vazgeçip ağlamaya başlamışlar. Bu ana kuzularıyla bir güzel eğlendik. Catherine'in istediği bir şeyi benim almaya kalkıştığımı hiç gördün mü? Ya da birimizin odanın bir köşesinde, diğerimizin öteki köşesinde ağlayıp yakınmakla vakit geçirdiğimizi gören var mı? Bana binlerce hayat bağışlasalar, buradaki durumumu Thrushcross Malikânesi'ndeki Edgar Linton'ın yeriyle değişmeye razı olmam..."

"Sus bakayım," diye araya girdim, "Catherine'in neden orada kaldığını hâlâ anlatmadın, Heathcliff."

"Güldük dedim ya," diye yanıtladı, "Lintonlar bizim sesimizi duymuş, ikisi birden kapıya koştu. Derken, önce bir sessizlik oldu, sonra bir feryattır koptu: 'Ah, anne, anne! Ah, anne! Gelin buraya. Ah, baba, ah!' diye bağrışmaya başladılar. Biz de onları biraz daha korkutmak için daha korkunç sesler çıkarmaya başladık, fakat birisinin sürgüleri çektiğini duyunca kendimizi aşağı attık. Hemen kaçmamızın doğru olacağını düşünüyorduk. Ben Catherine'i elinden tutmuş, hızlanmaya zorluyordum, ansızın yere yıkılıverdi. Köpeği ardımızdan salmışlar, o da Catherine'i ayak bileğinden yakalamıştı. Korkunç hırıltılarını da duyuyordum. Catherine bağırmadı. Ama ben haykırdım. Sonra bir taş alıp köpeğin ağzına soktum, bütün gücümle boğazından aşağıya itmeye çalıştım. Derken, bir uşak, elinde feneriyle göründü. 'Sıkı tut, Sinsi, sıkı tut!' diye bağırdı. Sonra, Sinsi'nin ne yakaladığını görünce sesi değişti. Köpeğin soluğu kesilmişti, koca pembe dili bir karış dışarı çıkmıştı, dudaklarında köpüklü ve kanlı salyalar vardı. Adam Catherine'i kucaklayıp içeri götürdü. Ben de lanetler, küfürler savurarak arkalarından gittim. Linton, kapının ağzından, 'Ne avladınız, Robert?' diye sordu. Uşak, 'Sinsi, küçük bir kız yakaladı, efendim,' dedi. Son-

ra, 'Burada bir de oğlan var,' diyerek beni kolumdan kavradı. 'Bu alçaklar kesin hırsızlığa gelmişlerdir. Şimdi onlara güzel bir şölen vereceğim. Hadi, John, sen kapıların zincirlerini tak. Sinsi'ye biraz su ver, Jenny. Bir yargıcın evinde, üstelik kutsal günde, soygun ha? Bunların hiç utanmaları yok mu?'

Edgar Linton, bizi merakla şöyle bir süzdükten sonra, çok şükür, tanıdı. Biliyorsun, başka yerde fazla karşılaşmasak bile kilisede karşılaşıyoruz onlarla. Annesine, 'Earnshaw'ların kızı bu,' diye fısıldadı. 'Bak, köpek onu nasıl da ısırmış... Ayağı nasıl da kanıyor!' Annesi, 'Earnshaw'ların kızı mı dedin? Olamaz!' diye bağırdı. 'Öyle bir kız bir sokak çocuğuyla dağda bayırda dolaşır mı hiç!'

Bay Linton, beni bırakıp Catherine'e dönmüştü. 'Kızım bu arkadaşı nereden buldun? Ha, anladım. Komşumun vaktiyle Liverpool'dan getirdiği çocuk bu, iddiaya girerim! Ya Hintli ya da Amerika'dan, belki de İspanya'dan sürülmüş bir yumurcak.'

İhtiyar kadın, 'Kimin nesi olursa olsun, fena bir çocuk!' dedi.

Catherine genç bir hanımefendiydi, ona karşı takındıkları tavırla bana karşı takındıkları tavır arasında kesinlikle büyük bir fark olmalıydı. Derken, hizmetçi bir tas dolusu ılık su getirdi, Catherine'in ayağını yıkadı. Bay Linton da bir ilaç hazırladı. Isabella kucağına bir tabak bisküvi boşalttı. Edgar ise ağzı bir karış açık uzaktan olanları izlemeye

dalmıştı. Daha sonra Catherine'in o güzel saçlarını kurulayıp taradılar, ona bir çift kocaman terlik verdiler, ocak başına götürdüler."

Oğlanın üstünü örtüp ışığı söndürürken, "Bu işin sonunda senin sandığından daha büyük şeyler çıkacak," dedim. "Sen adam olmazsın Heathcliff. Bay Hindley de sana kim bilir daha neler yapacak, göreceksin."

Sözlerim ne yazık ki epey doğru çıktı. Bu serüven, Earnshaw'ı küplere bindirmişti. Ertesi gün, Bay Linton işleri düzeltmek için, bizi ziyarete geldi. Bizim Küçük Bey'e ailesini çekip çevirme konusunda bir ders verdi. Heathcliff'i kırbaçlamadılar, fakat Catherine'le tek kelime bile konuşursa hemen kapı dışarı edileceğini söylediler.

Catherine, Thrushcross Malikânesi'nde Noel'e kadar, yani beş hafta kaldı. Bu süre içinde ayak bileği tamamen iyileşmiş, hal ve tavırları da epeyce düzelmişti. Hanım da onu sık sık ziyarete gidip güzel giysilerle, gururunu okşayacak sözlerle tekrar kendine getirme işine girişmişti. Catherine de bunu seve seve kabul etmişti. Her seferinde hepimizin soluğunu kesecek bir telaşla eve dalan küçük vahşi yerine, çok ağırbaşlı bir hanımefendi olarak geri döndü.

Catherine, iş yapmadan evde oturmak yüzünden bembeyaz olan ellerini gözler önüne sererken, "Heathcliff yok mu?" diye sordu.

Hindley keyifle, "Heathcliff, ortaya çıkabilirsin. Buraya gel de diğer uşaklar gibi sen de Catherine'e hoş geldin de," diye bağırdı. Heathcliff gün boyu çalışmaktan kir pas içinde kalmış bir halde geldi.

Catherine, arkadaşının saklandığı yerden çıktığını görünce koşup onunla kucaklaştı. Yanaklarını bir saniyede yedi-sekiz kez öptü. Sonra duraladı, biraz gerileyip bir kahkaha atarak, "Ah, sen simsiyah olmuşsun böyle! Amma öfkeli görünüyorsun! Çok garipsin... Çok da durgunsun... Ama ben Edgar'la Isabella Linton'a alıştığım için seni böyle görüyorum herhalde. Heathcliff, beni unuttun mu yoksa?" dedi.

Hindley, sanki büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi, "Tokalaşabilirsin, Heathcliff," dedi, "arada bir olmak koşuluyla, buna izin var."

Çocuk sonunda konuşma gücünü bularak, "Hayır," diye söylendi, "tokalaşmayacağım. Burada durup benimle eğlenmelerine izin vermeyeceğim."

Hemen aralarından sıyrılacaktı ki, Cathy onu tekrar yakalayarak, "Ben seninle eğlenmek istemedim ki," dedi. "Sadece kendimi tutamadım. Heathcliff, hiç olmazsa elini uzat. Neden kızdın sanki? Yalnızca, gözüme garip göründün... Yüzünü yıkayıp saçlarını fırçalarsan sorun kalmaz. Şu anda çok kirlisin."

Heathcliff, "Bana dokunmak zorunda değilsin ki," diyerek elini kızın elinden hızla çekti. "Ben ca-

nımın istediği kadar kirli olacağım, kirli olmaktan hoşlanıyorum, sürekli de kirli kalacağım!"

Bunları söyledikten sonra hızla odadan dışarı çıktı. Bey ile hanım buna çok sevinmişti. Catherine ise sözlerinin neden böyle bir öfke gösterisine sebep olduğuna akıl erdiremediği için epey üzgündü. Linton ailesinin çocukları ertesi gün için Uğultulu Tepeler'e davet edilmişler, bu davet de bir koşulla kabul edilmişti – Bayan Linton sevgili çocuklarının o haşarı, küfürbaz çocuktan uzak tutulmalarına özellikle dikkat edilmesini istiyordu.

Catherine, akşam yemeğini ağabeyi ve yengesiyle yedi. Joseph ve ben de kavgalı şamatalı huzursuz bir yemek yedik. Heathcliff'in yemeği ise bütün gece masanın üzerinde durdu. Dokuza kadar işiyle oyalandı. Sonra da hiç kimseye bir şey söylemeden, somurtarak odasına çekildi. Ertesi sabah erkenden kalktı. Tatil olduğu için, alıp başını kırlara çıktı. Ev halkı kiliseye gidinceye kadar da ortalıkta görünmedi. Dolaşmak, düşünmek ona iyi gelmişti. Bir süre etrafımda dolaştıktan sonra cesaretini toplayıp ansızın şöyle dedi:

"Bana çekidüzen ver, Nelly. Artık düzelmek istiyorum."

"Geç bile kaldın, Heathcliff," dedim, "Catherine'i de üzdün. Bana sorarsan, kız eve döndüğüne de pişman oldu. Sanırım, onunla senden daha fazla ilgilendikleri için de onu kıskandın."

"Dün gece ben de ağladım," diye yanıt verdi, "hem benim ağlamam için onunkinden daha çok neden var."

"Davranışından utandıysan, o gelince hemen özür dilemelisin. Yukarı çıkıp onu öpmelisin, içtenlikle konuşmalısın... Öyle güzel giyinmelisin ki senin yanında Edgar Linton yapma bir bebek gibi kalmalı. Ondan daha küçük yaştasın ama bence sen ondan daha uzun boylusun, omuzların da iki misli daha geniş, bir çırpıda onu yere devirebilirsin. Bunu yapabileceğine senin de aklın yatmıyor mu?"

Heathcliff'in yüzü bir anlığına aydınlandı. Sonra iç çekerek, "İyi ama Nelly, ben onu yirmi kez de yere sersem onun yakışıklılığına zarar gelmez, ben de daha fazla yakışıklı olamam. Keşke saçlarımın rengi açık, tenim beyaz olsaydı; onun kadar şık giyinip nazik davranabilseydim, onun gibi benim de günün birinde zengin olma ihtimalim bulunsaydı," dedi.

"Aman, Heathcliff, ne kadar karamsarsın. Kendindeki güzelliklerin farkına varmalısın. Kapkara bir insan bile olsan, temiz yürek güzel bir yüz kazanmanı sağlar. Kötü bir yürek ise en güzel yüzü bile çirkinden daha beter yapar. Şimdi, yıkanmayı, taranmayı, homurdanmayı bitirdiğimize göre; söyle bakalım, kendini daha güzel bulmuyor musun? Bence öylesin. Tanınmamak için kılık değiştirmiş bir prense benziyorsun. Hem, kim bilir, belki de ba-

ban Çin imparatoru, annen de Hintli bir prensesti. Her birinin bir haftalık geliri Uğultulu Tepeler'le Thrushcross Malikânesi'ni satın almalarına yeterdi. Ben senin yerinde olsam, soylu biri olarak doğduğuma inanırdım."

Bunları duyan Heathcliff'in de yüzündeki acı kayboldu, çok sevimli bir hal almaya başladı. Derken, yokuşu çıkıp avluya giren bir arabanın sesi konuşmamızı böldü. Tam vaktinde o pencereye, ben de kapıya koştuk. Linton'ların pelerinler, kürkler içinde aile arabalarından, Earnshaw ailesinin ise atlarından inişlerini izledik. Catherine çocukların ikisini de ellerinden tutup eve aldı ve doğruca ateşin başına götürdü. Çocukların beyaz yüzleri hemen renklenmişti.

Heathcliff mutfağın kapısını açmaya çalışırken Hindley diğer yandan kapıyı açıverdi, yüz yüze geldiler. Bey onu böyle temiz, neşeli görünce şaşırdı, çocuğu geriye itti, öfkeli öfkeli Joseph'e, "Bu çocuğu odaya yaklaştırma, yemeğin bitimine kadar tavan arasında kalsın," dedi. "Yoksa bir dakika onlarla yalnız kalırsa pastaları avuçlayıp meyveleri aşırmaya kalkışır."

Ben de, "Hayır, efendim, yanılıyorsunuz," diye yanıt vermeden edemedim, "O hiçbir şeye dokunmaz..."

Hindley hiddetle, "Karanlık çökmeden önce onu bir kez daha aşağıda yakalarsam, elimden kurtula-

maz! Defol, serseri! Şimdi de sıra züppeliğe mi geldi? Dur bak, ben o havalı bukleleri bir yakalayayım da gör, nasıl çeke çeke uzatacağım!" diye bağırdı.

Edgar Linton, kapıdan içeri süzülerek, "Zaten saçları yeterince uzun," diye söze karıştı. "Acaba başını ağrıtmıyor mu? Tay püskülü gibi gözlerinin üstüne düşmüş."

Çocuk bu sözleri hakaret niyetine söylememişti, ama Heathcliff'in sert kişiliği buna katlanmasına izin vermedi. Elinin altındaki ilk şeyi, yani sıcak elma ezmesi dolu bir kâseyi tuttuğu gibi çocuğun yüzüne fırlattı. O da öyle bir feryat kopardı ki, Catherine'le Isabella telaşla oraya koştular. Hindley Earnshaw suçluyu hemen yakalayıp odasına götürdü. Orada öfkesini bastırmak için epey çabalamış olmalı ki, yüzü kıpkırmızı, soluğu kesilmiş halde geri döndü. Ben de bulaşık bezini aldım, söze karıştığı için bu cezayı hak etmiş olduğunu düşündüğümden Edgar'ın yüzünü gözünü temizlemeye başladım. Kız kardeşi evlerine gitmek için ağlamaya başladı; Catherine de hepimiz adına epey utanmış, üzülmüştü.

Edgar Linton'a, "Onunla konuşmamalıydın," diye çıkıştı. "Öfkeliydi, şimdi sen ziyaretin tadını kaçırdın, onu da kırbaçlayacaklar. Onun kırbaçlanmasını asla istemem. Yemek de yiyemeyeceğim. Onunla neden konuştun, Edgar?"

Hindley, telaşla içeri girerek, "Hadi bakalım, çocuklar, yerlerinize dönün!" diye bağırdı. "Bir daha-

ki sefere de kendi yumruklarınla işini halledersin, Edgar... Üstelik iştahın da açılır..."

Küçükler, görkemli ziyafet karşısında tekrar havaya girdiler. Araba yolculuğu onları acıktırmıştı, yaşananları hemen unuttular. Hindley Earnshaw güzel yemekleri tabaklara tepeleme dolduruyordu, evin hanımı da neşeli konuşmalarıyla masayı şenlendiriyordu. Ben hanımın sandalyesinin arkasında ayakta beklerken, Catherine'in kupkuru gözlerle, hiçbir şeyi umursamadan önündeki kazın kanadını kesmeye çalışmasını kederle seyrettim.

Akşama dans vardı. Catherine, Isabella'nın kavalyesi olmadığından, Heathcliff'in dans saatinde serbest bırakılması için yalvardı ama bu arzusu yerine getirilmedi; kavalye eksiğini de benim tamamlamam kararlaştırıldı.

Catherine, Heathcliff'i hapsedildiği tavan arasından alıp mutfağa götürmemi istedi. Ocak başına bir iskemle çekip onu oturttum, çeşitli yiyecekler verdim. Fakat çocukcağız hastaydı, çok az yemek yiyebildi. Onu eğlendirmek için harcadığım çaba da boşa gitti. Dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini avuçları içine almış, derin düşüncelere dalmıştı.

Ne düşündüğünü sorduğum zaman da ciddi ciddi, "Hindley'den intikamımı nasıl alacağımı düşünüyorum. Umarım ben hıncımı almadan ölmez," dedi.

"Ayıp, Heathcliff, ayıp," dedim, "kötüleri cezalandırmak Tanrı'nın işidir, biz yalnızca bağışlamayı öğrenmeliyiz."

Oğlan, "Hayır, Tanrı onu cezalandırmaktan benim alacağım zevki alamaz. Ah, bir de bu iş için en iyi yolu seçebilsem! Beni yalnız bırak da plan yapayım. Bunu düşünürken acılarımı unutuyorum," diye çıkıştı bana.

Ah, Bay Lockwood, bu hikâyelerin sizi oyalayamayacağını unuttum. Böyle sürekli gevezelik ettiğim için de bağışlayın. Lapanız soğumuş, uyukluyorsunuz. Heathcliff'in hikâyesini, daha doğrusu sizi ilgilendirecek bölümlerini yarım düzine kelimeyle de anlatabilirdim."

Böylece, konuşmasına ara veren kâhya kadın ayağa kalktı, örgüsünü kaldırdı. Ben ocağın başından ayrılabilecek halde değildim, hem uyukladığım da yoktu.

"Oturun, Bayan Dean," dedim, "lütfen yarım saat daha oturun. Hikâyeyi uzun uzun anlatmakla da çok iyi ettiniz. Sözünü ettiğiniz kişilere karşı biraz ilgi duyuyorum."

"Saat neredeyse on bir olacak, efendim."

"Önemli değil... erken yatmaya zaten alışık değilim. Sabah ona kadar yataktan kalkmayan biri için gece birde, ikide yatmak geç sayılmaz."

"Sabahları da ona kadar yatmamalısınız. Sabahın en güzel zamanı o saate kadar çoktan geçmiş olur."

"Her neyse, siz yerinize oturun Bayan Dean, vaktimiz var."

"Bizi daha iyi tanıyınca başka yerlerdeki insanlarla aynı olduğumuzu göreceksiniz," dedi.

"Olsun," dedim, "siz yine de hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatın."

"Peki," dedi, "gerçek bir hikâyeci üslubuyla anlatmamı istiyorsanız, devam edeyim o halde. 1778 yılının yaz sonundan başlayayım. Bu da yaklaşık yirmi üç yıl öncesine denk geliyor.

Güzel bir Haziran sabahı, benim ilk süt bebeğim, Earnshaw'ların da ilk ve son çocuğu doğdu. O gün, uzaktaki tarlaların birinde hasatla uğraşıyorduk. Her zaman kahvaltımızı getiren hizmetçi kız, normal geliş vaktinden bir saat kadar önce, çalılıklar arasından koşa koşa bize doğru geldi; bir yandan da bana sesleniyordu.

Soluk soluğa, "Ah, o kadar güzel bir çocuk ki!" dedi. "Şimdiye kadar doğan çocukların en güzeli. Ama, doktor dedi ki, hanım gidiciymiş. Zaten birkaç aydır veremmiş. Bay Hindley'e söylerken duydum. Kışa varmadan ölüp gidecekmiş. Sen hemen eve döneceksin. Bebeğe sen bakacakmışsın Nelly... Sütle, şekerle besleyecekmişsin onu. Keşke senin

yerinde ben olsaydım! Hanım göçüp gidince bebek tamamen senin olacak."

Elimdeki tırmığı atıp başlığımı bağlarken, "Peki ama hanım çok mu hasta?" diye sordum.

"Öyle ama sakin görünüyor. Çocuğun büyüyüp adam olduğunu görünceye kadar da yaşayacakmış gibi konuşuyor. Mutluluk aklını başından almış sanırım. Ah, bebek de o kadar güzel ki! Onun yerinde ben olsaydım, hiç ölmezdim."

Heyecanla eve koştum. Hindley'e de üzülmüştüm. Onun gönlünde yalnızca iki sevdaya yer vardı – biri karısı, diğeri de kendisi; ikisini de severdi fakat birine tapardı, eşinin kaybına nasıl dayanabileceğini düşünemiyordum.

Uğultulu Tepeler'e vardığım zaman Hindley dış kapıdaydı. İçeri girerken, bebeğin nasıl olduğunu sordum.

"Neredeyse koşmaya başlayacak, Nelly," dedi sevinçle.

"Peki hanımım?" diye sordum, "Doktor diyormuş ki, şeymiş..."

Yüzü kızarmıştı, sözümü kesti.

"Doktora lanet olsun! Frances'in bir şeyi yok. Haftaya tamamen iyileşmiş olacaktır. Sen yukarı mı çıkıyorsun? Konuşmayacağına söz verirse yukarı geleceğimi söyler misin? Çenesini tutmadığı için yanında kalmadım. Ona söyle, Doktor Kenneth konuşmamasını tembihledi."

Bu haberi Bayan Earnshaw'a ilettim. Çok keyifli görünüyordu. Gülümseyerek, "Ben daha bir kelime eder etmez o bağırıp dışarı çıktı. Her neyse, konuşmamaya söz verdiğimi söyle sen ona. Ama bu, onun haline gülmeyeceğime de söz verdiğim anlamına gelmez ha," dedi.

Zavallıcık! Ölümünden bir hafta öncesine kadar sevinci hiç azalmadı. Bu arada, kocası da onun giderek iyileştiğini sanıp durdu.

Karısına da aynı şeyleri anlattı, o da kocasına inanmış görünüyordu. Derken, bir gece, ertesi sabah kalkabileceğini söylemek üzere başını kocasının omuzuna dayadığı sırada, bir öksürük krizine tutuldu... hafif bir krizdi bu. Bey karısını kollarının arasına alıp kaldırdı. O da, kocasının boynuna sarıldı. Derken yüzü değişti, sonra da ölüverdi.

Kızın önceden söylediği gibi, bebek, yani Hareton, tamamen bana kalmıştı. Bebek sağlıklı görünüp ağlamadığı sürece Bay Earnshaw memnundu, ama diğer yandan anlatılamayacak kadar üzgündü. Onun üzüntüsü de değişikti. Ağlamıyordu, dua da etmiyordu ama sövüyor, meydan okuyor, Tanrı'ya da, insanlara da lanetler yağdırıyordu. Kendini acımasız bir öfkeye bırakmıştı. Hizmetçiler ve uşaklar onun huysuzluklarına daha fazla dayanamayıp ayrıldılar. Sadece Joseph'le ben kaldık, işimi bırakıp gitmeye gönlüm razı olmuyordu. Üstelik ben onun

süt kardeşiydim, huysuzluklarına da bir yabancıdan daha rahat katlanabiliyordum.

Hindley'in kötü davranışları Catherine'le Heathcliff'e de çok kötü örnek olmuştu. Hele Heathcliff'e karşı davranışları meleği şeytan yapmaya yeterdi. Sahiden de, o günlerde çocuğun hınzırlığı üstündeydi, Hindley'in her geçen gün düzelmeyecek bir şekilde kötüye gitmesine seviniyor gibiydi. Her geçen gün de daha dikkati çekecek biçimde yabani, somurtkan, yırtıcı biri oluyordu. Evin nasıl bir cehenneme döndüğünü anlatamam. Aklı başında hiç kimse yanımıza yaklaşmıyordu. Sadece Edgar Linton bizim Cathy'yi görmeye geliyordu, hepsi bu.

Catherine, on beş yaşına bastığında bir prenses kadar güzel ve alımlı olmuştu. Bu nedenle de, burnundan kıl aldırmayan, aklına koyduğunu yapmaktan hoşlanan inatçı bir kızdı. Çocukluk çağından çıktıktan sonra, onu sevmemeye başlamıştım. Kibirden vazgeçirmek için elimden geleni yapıyordum. Buna karşın, o benden hiçbir zaman nefret etmemiştir. Zaten eski dostlarına inanılmayacak kadar bağlıydı. Heathcliff'e olan düşkünlüğü hiçbir zaman azalmadı. Edgar Linton, bütün üstün özelliklerine karşın, genç kızın üzerinde aynı derecede bir etki bırakmakta zorlanmıştı.

Catherine, Linton ailesinin yanında beş hafta geçirdikten sonra, onlarla olan yakınlığını sürdürmüştü. Onların yanındayken Isabella'nın hayranlı-

ğını, erkek kardeşinin de kalbini ve ruhunu kazanmıştı.

Edgar Linton, Uğultulu Tepeler'e açıkça gelmeye nadiren cesaret edebiliyordu. Hindley Earnshaw'ın kötü ünü onda korku uyandırıyordu. Onunla karşılaşmaktan korkuyordu. Fakat yine de biz onu elimizden geldiğince kibar bir şekilde ağırlamaya çabalıyorduk. Bey de onun niyetini bildiğinden, canını sıkmaktan kaçınırdı.

Bir gün öğleden sonra, Hindley evden gitmişti. Heathcliff de bunu fırsat bilip çalışmayı bıraktı. O sıralarda on altı yaşına basmıştı herhalde. Yakışıklı sayılırdı, ama üzerinde bir sevimsizlik vardı. Sabahın erken vakitlerinden başlayıp geç vakitlere kadar süren ağır işler yüzünden öğrenme hevesi, kitap sevgisi, bilgi ihtiyacı sönmüştü. Çocukluğunda, yaşlı Bay Earnshaw'ın iyiliği sayesinde edindiği üstünlük duygusu da silinip gitmişti. Zamanla dış görünüşü de ruhundaki bozukluklara uygun bir hal aldı. Dimdik yürümeyi bıraktı, bakışlarındaki merak azaldı, içine kapanıklığı giderek arttı.

Catherine'le olan arkadaşlığını işlerden arta kalan zamanlarda sürdürüyordu. O gün de, hiçbir iş yapmayacağını söylemek için eve gelmişti. Ben Catherine'in giyinmesine yardım ediyordum. Kızcağız oğlanın aklına esip işini yarıda bırakacağını hiç düşünmemiş, gün boyu evde yalnız olacağını düşünerek Edgar'a da ağabeyinin evde bulunmadı-

ğını bildirmenin yolunu bulmuştu. O sırada konuğunu karşılamaya hazırlanıyordu.

Heathcliff, "Cathy, bugün öğleden sonra işin var mı?" diye sordu. "Bir yere çıkacak mısın?"

"Hayır, yağmur yağıyor."

"Öyleyse bu elbiseyi niye giydin? Umarım gelecek kimse yoktur..."

Küçük hanım kekeleyerek, "Bildiğim kadarıyla yok," dedi, "ama, sen bu saatte tarlada olmalıydın, Heathcliff. Yemek molası biteli bir saat oldu, senin gittiğini sanıyordum."

Heathcliff, "Hindley uğursuzu bizi nadiren yalnız bırakıyor," diye karşılık verdi. "Bugün başka iş yapmayacağım, senin yanında kalacağım."

Heathcliff, ocağın başına geçip oturdu. Catherine kaşlarını çatıp bir an düşündü. Davetsiz konuk için de bir açık kapı bırakmak gerektiğini anlamıştı. Biraz sessizlikten sonra, "Isabella ile Edgar Linton bugün öğleden sonra buraya geleceklerini söylemişlerdi," dedi. "Gerçi bu yağmurda gelebileceklerini sanmıyorum. Yine de gelirlerse yok yere azar işitmeni istemem."

Heathcliff, "Ellen'e emir ver, onlara işinin olduğunu söyleyiversin. O acınacak ahmak arkadaşların yüzünden bana yüz çevirme, Cathy. Bazen dayanamayıp onlara... " dedi.

Catherine kaygılı bir tavırla, "Onlara ne olmuş ki?" diye sordu.

Sonra başını hızla yana çevirdi, ellerimden uzaklaştırarak, "Ay! Nelly, saçımı dümdüz ettin, bukle diye bir şey kalmadı! Bu kadar yeter, beni rahat bırak. Senin dayanamadığın şey nedir, Heathcliff, söylesene."

"Hiç... Sadece şu takvime bakıver." Heathcliff bunu söylerken, pencerenin yanındaki duvarda asılı duran kâğıt parçasını gösterdi: "Çapraz işaretliler Linton'larla geçirdiğin, noktalılar ise benimle geçirdiğin geceleri gösteriyor. Görüyor musun, her günü işaretledim."

Catherine hırçınlıkla, "Evet ama bu çok saçma bir şey. Hem ne anlama geliyor?" diye mırıldandı.

"Ne olacak, benim her şeyi fark ettiğimi gösteriyor."

Catherine, iyice bunalmış halde, "Ben sürekli seninle mi oturacaktım? Bundan ben ne kazanacağım? Sen benimle ne konuşacaksın? Beni eğlendirmek için söylediğin sözlere, yaptığın hareketlere bakılırsa, senin bir dilsizden ya da bir bebekten farkın yok," diye söylendi.

Heathcliff şaşırarak, "Ama şimdiye dek benim az konuştuğumu ya da yanında olmamdan hoşlanmadığını hiç söylememiştin, Cathy!" diye bağırdı.

"Pek bir şey bilmeyen, doğru dürüst konuşmayan biriyle oturulunca dostluk yapılmış olmuyor."

Oğlan ayağa kalktı, fakat duygularını daha fazla açıklamaya zaman bulamadı. Taşlıkta nal sesleri

duyulmuştu. Derken, Edgar Linton, kapıyı usulca vurup, içeri girdi. Hiç ummadığı bir sırada çağırılmış olmanın verdiği sevinçle yüzü ışıldıyordu. Biri içeri girip, diğeri çıkarken, Catherine'in de ikisi arasındaki farkı anlamış olduğuna şüphe yoktu. Bu fark, kuru, çorak bir arazi ile güzel bir vadi arasındaki fark gibiydi. Yeni gelenin sesi de, selamlayışı da diğerininkinden bambaşkaydı. Uysal, tatlı bir konuşması vardı.

Bana şöyle bir baktıktan sonra, "Çok erken gelmedim ya?" diye sordu.

Ben tabakları silmeye, çekmeceleri düzeltmeye koyulmuştum.

Catherine, "Hayır," diye yanıtladı.

Bir süre sonra Hindley Earnshaw'ın dut gibi sarhoş döndüğünü gördüm. Evi tepemize yıkacak haldeydi. Haber vermek için içeri girdiğimde, Catherine'le Edgar'ın arasındaki samimiyetin arttığını fark ettim.

Artık arkadaşlık perdesi kalkmış, birbirlerine aşık olduklarını söylemiş gibiydiler. Hindley'in geliş haberi Edgar'ı hemen atına atlamaya, Catherine'i de odasına kaçmaya zorlamıştı. Ben de küçük Hareton'ı sakladım. Ardından Earnshaw'ın av tüfeğindeki fişekleri boşaltmaya gittim, çünkü sarhoşken ne yapacağı belli olmazdı.

Sonra Catherine yanıma geldi ve "Bugün, Edgar Linton bana evlenme teklif etti, ben de teklifini ka-

bul ettim, Nelly. Sence iyi mi yaptım, kötü mü?" dedi.

"Edgar'ı seviyor musun?" diye sordum.

"Elbette seviyorum," dedi. "Ne de olsa Heathcliff'le evlenemem. Onun hiç parası yok. Evlenirsek ikimiz de yoksul insanlar oluruz."

Tam o anda bir gürültü duyduk. Meğer Heathcliff pencerenin hemen dışında oturuyormuş ve konuştuklarımızı duymuş. Şimdi de kalkmış gidiyordu.

"Heathcliff onu ne kadar çok sevdiğimi asla bilmeyecek," dedi Catherine üzüntüyle. "Onu yakışıklı olduğu için değil, bana benzediği için seviyorum. Onun ruhu ile benimki aynı hamurdan, Edgar'ınki ise benimkinden oldukça farklı."

Heathcliff o akşam gelmedi. Onu aradık ama hiçbir yerde bulamadık ve evden ayrıldığını düşünmeye başladık. Gece yarısına doğru, hepimiz otururken, fırtına olanca şiddetiyle Uğultulu Tepeler'in üstüne yüklendi. Şimşek evin bir köşesindeki ağacı ikiye böldü. Kocaman bir dal kiremitlerin üzerine devrildi. Bacanın bir kısmı yıkıldı. Mutfaktaki ocağın içine taşlar, tuğlalar dökülmeye başladı.

O fırtına gecesinden sonra Heathcliff'ten hiç haber alınamadı. Bir gün, Catherine beni kızdırıp damarıma basınca, oğlanın kaybolmasına onun neden olduğunu söyleyiverdim. Bunun böyle olduğunu o da biliyordu. O günden sonra da sıradan

bir hizmetçiye söylenmesi gereken sözlerin dışında, benimle tek kelime konuşmadı. Ta ki Edgar Linton'la evlenene kadar. Hiç istemediğim halde, beni de Uğultulu Tepeler'den ayrılıp onunla birlikte gitmeye razı ettiler."

Kâhya kadın hikâyenin burasında ocak rafındaki saate göz attı. Saatin bir buçuk olduğunu görünce şaşırdı, bir saniye daha kalamayacağını söyledi. Doğrusu ben de hikâyenin sonunun daha sonraya bırakılmasını istiyordum. Biraz hastaydım, üşütmüştüm. Birkaç gün odamdan hiç çıkmadan dinlendim. Anlattığı olayların hemen hepsi aklımdaydı. Hikâyesinin erkek kahramanı kaçıp gitmiş, üç yıl ondan bir haber alınamamıştı, hikâyenin kadın kahramanı ise evlenmişti.

Ertesi akşam, çıngırağı çaldım. Ellen Dean geldi.

"İlacınızı almanıza daha yirmi dakika var, efendim," dedi.

"Boş ver şimdi ilacı," dedim. "Ben Heatchliff'in hikâyesine devam etmeni istiyorum."

"Nerede kalmıştık? Hah, hatırladım. Catherine ile birlikte Thrushcross Malikânesi'ne gelmiştim. Edgar ve Catherine'in arası genelde iyiydi. Catherine'in arada bir üzgün, sessiz durduğu zamanlar oluyordu. Ama onların mutlu olduklarını, günden güne de mutluluklarının arttığını rahatça söyleyebilirim. Sonunda Catherine hamile de kaldı.

Bir gün kapı çaldı. "Nelly orada mısın?" diyen bir ses işittim. Ses tonu yabancıydı ama adımın söylenişinden bu sesin pek de yabancı olmadığı belliydi. Konuşanın kim olduğunu anlamak için kapıya gittim. Kapıdaki adamın yanakları çöküktü, suratının yarısı sakalla örtülmüştü. Kaşları inikti, gözler iyice çukura gömülmüştü. Bakışları da kararlıydı. Bu gözleri en sonunda anımsadım.

"Heathcliff!! Demek geldin, döndün ha! Sahiden sen misin?" diye bağırdım.

"Evet, benim," dedi. Gözlerini benden ayırıp yukarı, ay ışığını yansıtan, içeriden hiç ışık sızdırmayan pencerelere baktı. "Evdeler mi?" diye sordu. "Onunla, yani hanımınla birkaç kelime konuşmak istiyorum. Git, Gimmerton'dan gelen birinin kendisini görmek istediğini söyleyiver."

Bay Linton'la Bayan Linton'un oturduğu salona gelince içeri girmeye tereddüt ettim önce. En sonunda, şamdanları yakayım mı diye sormak bahanesiyle girmeye karar verdim, kapıyı açtım. Pencerenin önünde yan yana oturuyorlardı.

"Gimmerton'dan gelen biri var, sizi görmek istiyor, hanımefendi," diye mırıldandım.

Catherine, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Sormadım," dedim.

"Pekâlâ, sen perdeleri kapat, Nelly," dedi. "Sonra da çayı getir. Ben hemen gelirim."

Salondan çıktı. Edgar, laf olsun diye, gelenin kim olduğunu sordu.

"Hanımın hiç beklemediği biri," dedim. "Heathcliff. Anımsayacaksınız, efendim, eskiden Bay Earnshaw'ın yanındaydı."

"Ne! O serseri mi? O çiftlik yanaşması ha?" diye bağırdı.

"Aman susun! Sakın onu bu sıfatlarla anmayın beyefendi," dedim. "Hanım duyarsa pek üzülür."

Bey pencerelerden birini açarak, "Orada durma sevgilim, istersen konuğunu içeri al," diye seslendi. Çok geçmeden kapı mandalının şıkırtısını duydum, Catherine de uçarcasına hızla yukarı çıktı. Kollarını kocasının boynuna dolayarak, soluk soluğa, "Ah, Edgar, Edgar!" diye haykırdı. "Ah, Edgar, sevgilim! Heathcliff geldi... sahiden geldi!"

Edgar bana dönerek, "Git, yukarı gelmesini söyle," dedi.

Aşağıya inip Heathcliff'i buldum. Verandada, içeri davet edileceğinden emin bir şekilde bekliyordu. Bir şey söylememe gerek kalmadan arkamdan geldi, ben de onu beyimle hanımımın yanına götürdüm. Edgar'la zoraki el sıkıştılar.

Aradan geçen zaman zarfında Heathcliff atletik yapılı, sağlam görünüşlü bir erkek olup çıkmıştı. Onun yanında bizim bey sıska kalıyordu. Heathcliff dimdik duruşuyla bir askere benziyordu. Yüz çizgileri, Edgar'ınkilerden çok daha keskindi. Aşa-

ğı eğik kaşlarında, kıvılcımlar saçan gözlerinde cesaretin izleri vardı. Davranışlarında bir ağırbaşlılık seziliyordu. Nazik sayılamayacak kadar ciddiydi, ama eski kabalığından da eser yoktu.

Catherine'in karşısına geçti. Hanım, gözlerini ona dikmiş, kıpırtısız duruyordu. Heathcliff ise ona nadiren şöyle bir bakıyordu. İkisi de sevinçliydi. Ama, Edgar'ın kaygıdan rengi atmıştı. Bir ara salondan çıkıp yandaki odada konuştular.

Edgar, her zamanki ses tonu ve nazik haliyle, "Catherine, çayı soğutmak istemiyorsak, lütfen masaya gelir misiniz?" diye seslendi.

Isabella da geldi. Ben hepsinin sandalyelerini altlarına sürdükten sonra odadan ayrıldım.

Heathcliff o geceki ziyaretini bir saatten fazla uzatmadı. Ayrılırken ona Gimmerton'a mı gideceğini sordum.

"Hayır, Uğultulu Tepeler'e gideceğim," dedi. "Bu sabah uğradığımda, Bay Earnshaw beni oraya davet etti."

Hindley Earnshaw onu davet etmiş! Heathcliff ona uğramış! Şuna da bakın!

Gece yarısına doğru, Catherine usulca odama süzüldü. Af dilemek ister gibiydi. "Gözüme bir türlü uyku girmedi," dedi. "Mutluluğumu paylaşacak birine ihtiyacım var. Edgar surat asıp duruyor. Ben de buraya geldim."

"Çocukken birbirlerinden hoşlanmazlardı. Kavga çıkmasını istemiyorsan Bay Linton'a ondan hiç söz etme," dedim. Ardından, "Onun Uğultulu Tepeler'e gitmesine ne diyorsun?" diye sordum.

Catherine, "Bunu bana da söyledi," dedi, "Senin hâlâ orada oturduğunu sandığı için oraya gidip sana beni sormak istemiş. Joseph gidip Hindley'e haber vermiş, o da odasından çıkıp Heathcliff'le görüşmüş. İçeri de davet etmiş. İçeride iskambil oynanıyormuş. Heathcliff de aralarına katılmış. Ağabeyim oyunda ona para kaptırmış, ama Heathcliff'te epey para bulunduğunu anlayınca akşama tekrar uğramasını söylemiş, o da kabul etmiş. Uğultulu Tepeler'de oturmasına izin verilirse bunun karşılığını fazlasıyla ödeyeceğini de söylüyor."

Heathcliff başlarda Thrushcross Malikânesi'ne sık sık uğramaktan çekiniyordu. Çocukluğundaki o içine kapanıklığı hâlâ sürüyordu. Edgar Linton'ın huzursuzluğu biraz azalmıştı, ama bu sefer de kardeşi Isabella Linton'ın konuğa ansızın yakınlık duyması sorunuyla karşı karşıyaydık.

O zamanlar Isabella on sekizinde, çekici bir kızdı. Zeki ve duygusaldı. Çok da inatçıydı. Onu çok seven ağabeyi, duygularını öğrenince şaşırmıştı. Soyu belirsiz bir erkekle hayatını birleştirmesinin getireceği alçalma, malının mülkünün böyle birinin eline geçme olasılığı Edgar'ın canını sıkıyordu.

Ertesi gün komşu kasabada bir toplantı varmış, Edgar Linton buna katılmak zorundaydı. Heathcliff de onun yokluğunu fark etmiş olacak ki, her zamankinden daha erken geldi. Catherine ile Isabella kütüphanede sessizce oturuyorlardı. Heathcliff'in pencerenin önünden geçtiğini görünce Isabella güldü. Heathcliff'i içeri buyur edip, bir bahaneyle dışarı çıktık. Isabella ve ikisi epeyce baş başa sohbet ettiler. Birkaç hafta sonra da birlikte kaçtılar.

Ağabeyi çok öfkelendi. Onu artık kardeşi olarak görmediğini söyledi. Bu sırada Catherine, beyin humması denilen hastalığa yakalandı. Edgar gece gündüz karısının başından ayrılmadı. Bozulmuş sinirlerin, sarsılmış bir aklın neden olabileceği çeşitli sıkıntılara sabırla göğüs gerdi. Saatler boyunca karısının yanında oturup onu izliyor, zamanla düzeleceğini umuyordu.

Isabella evden kaçtıktan yaklaşık altı hafta kadar sonra kısa bir mektup göndererek Heathcliff'le evlendiğini haber verdi. Mektup epey kuru, soğuk görünüyordu, ama altına kurşun kalemle yazılmış bir notta Isabella ağabeyinden af diliyor, kendisini unutmamasını, yaptıklarına kızdıysa da bağışlamasını rica ediyordu.

Bu mektup gelir gelmez, Bay Linton'a gittim. Kız kardeşinin bana Bayan Linton'ın hastalanmasından duyduğu üzüntüyü anlatan bir mektup yolladığını söyledim. Ağabeyini ne kadar özlediğine dair

notundan da söz ettim. Bey, "Artık sonsuza kadar yabancıyız," dedi. "Beni sahiden sevindirmek istiyorsa, evlendiği o alçak herifi bu ülkeden ayrılmaya ikna etsin."

Bir süre sonra Catherine iyice ağırlaştı, Heathcliff'in adını sayıklamaya başladı. Sizin Uğultulu Tepeler'de gördüğünüz Catherine o gece on ikiye doğru doğdu. Sıska mı sıska, yedi aylık bir bebekti. İki saat sonra da annesi Catherine öldü.

Bundan bir hafta sonra da Isabella'nın bir oğlan çocuk doğurduğu haberi geldi. Çocuk, Linton adıyla vaftiz edildi.

Catherine'in ölümünden altı ay sonra da Hindley Earnshaw, Uğultulu Tepeler'i terk etti. Öldüğünü duyduk, ama başına neler geldiğini hiçbir zaman öğrenemedik.

Cathy on altı yaşına gelinceye kadar günler eskisi gibi güzel geçti. Küçük Hanım Cathy'nin doğum günlerinde eğlence düzenlemiyorduk, çünkü o gün aynı zamanda hanımın da ölüm günüydü. Bir gün Heathcliff'in oğlu Linton ile bizim Cathy'nin gizli gizli mektuplaştıklarını öğrendim. Cathy ile gezmeye çıkmıştık. Sığırcık kuşlarının sürüler halinde gelip yuva yaptıkları yere bakmak istedi. Orada bir sürü mektup sakladığını görünce çok şaşırdım.

İlk mektuplar ürkek bir ifadeyle yazılmıştı, kısacıktı ama giderek uzun aşk mektupları haline geliyordu. Bir süre sonra Heathcliff, Linton'u da

yanına alarak bize geldi. Oğlunun Cathy ile evlenmesini talep ediyordu.

Bu arada Edgar Linton aniden hastalanmış, tıpkı Catherine gibi beyin humması denilen bir hastalığa tutulmuştu. Ama Bay Lockwood, Bay Linton mutluluk içinde öldü. En son kızının yanaklarını öperken, "Ben annenin yanına gidiyorum, sen de bizim yanımıza geleceksin, sevgili çocuğum," diye mırıldandı.

Cenaze töreni hızla bitirildi. Ardından Linton ve Catherine, Uğultulu Tepeler'e taşındı.

Heathcliff'in sinsi planını öğrenmem için Linton'ın ölmesini beklemem gerekiyormuş. Meğerse Catherine ve Linton'ı evlendirerek, Linton'ın ve Cathy'nin üzerindeki tüm mallara el koymak niyetindeymiş. Linton'ın hasta olduğunu Cathy'den gizlemiş. Linton kendisine ve Cathy'e ait tüm malları bir vasiyetname ile babası Heathcliff'e bırakmış.

Artık Uğultulu Tepeler'de sizin gördüğünüz üç kişi, Heatcliff, Hareton ve Cathy kalmıştı."

Bayan Dean'in anlattıkları burada bitti. Bu hikâyeden epey etkilenmiştim. Yeniden Uğultulu Tepeler'e gitmek için sabırsızlanıyordum. Bu arada Bayan Dean, Cathy'ye iletmem için bir mektup vermişti bana.

Mektubu Hareton görmeden Cathy'nin kucağına bırakıverdim. Bunu benim yazdığım bir mektup

sanarak elinin tersiyle yere itti. Ben de mektubun eski kâhyaları olan Bayan Dean'den geldiğini söyledim. Mektubu Hareton gördü ve öfkeyle kızın elinden kaptı. Bunu önce Bay Heathcliff'in görmesi gerektiğini söyledi. Cathy mektubu Hareton'ın elinden aldı ve heyecanla okudu. Bir süre hiç konuşmadan oturduk.

Sonra ben, "Bayan Heathcliff, artık ben de sizi epey yakından tanıyorum. Bütün hikâyenizi Bayan Dean'den dinledim," dedim.

Bu sözlerime çok şaşırdı. Bu arada içeri Heathcliff girdi, "İyileşmiş görünüyorsun Lockwood, ne güzel," diyerek elimi sıktı.

"Yakında buradan ayrılacağımı bildirmeye gelmiştim," dedim. "Önümüzdeki hafta Londra'ya gidiyorum."

Evden ayrıldım, atımla yokuş aşağı inerken, *ne kadar sıkıcı bir hayatları var*, diye düşündüm.

Tam bir yıl sonra, yani 1802'de, bir arkadaşımın çiftliğine gitmek üzere yola çıkmışken, Uğultulu Tepeler'e gidip bakma isteği uyandı içimde. Yolumu değiştirerek, üç saatlik bir mesafeyi göze alıp atımı sürdüm. Önce malikâneye uğrayıp Bayan Dean'i sordum, ama bana onun da Uğultulu Tepeler'e taşındığını söylediler. Uğultulu Tepeler'e vardığımda pencereden gördüğüm manzara şuydu: Masasının başında ders çalışan temiz giyimli bir delikanlı ve

onun tepesinde dikilerek elini onun omuzuna koymuş bir kadın.

Mutfak kapısının önünde, eski dostum Bayan Dean oturmuş, bir yandan örgü örüyor, bir yandan da şarkı söylüyordu. Beni görünce hemen tanıyıp ayağa kalktı. "Ah, Bay Lockwood! Hiç böyle habersiz gelinir mi?"

"Sen buraya nasıl yerleştin, Bayan Dean, onu anlatsana?" dedim.

"Zillah ayrıldı. Bay Heathcliff de, siz Londra'ya döndükten kısa süre sonra, benim buraya gelmemi istedi. Ha, siz Heathcliff'in öldüğünü de duymadınız değil mi?" diye sordu.

Şaşkınca, "Heathcliff öldü mü?" diye bağırdım, "Ne kadar oluyor öleli?"

"Üç ay kadar oluyor. Fakat önce oturun, şapkanızı alayım da, ondan sonra hikâyeyi anlatırım size," dedi. Ardından bu tuhaf maceranın sonunu anlatmaya başladı:

"Siz gittikten on beş gün kadar sonra Uğultulu Tepeler'e çağrıldım, Cathy'nin hatırına seve seve geldim. Onunla ilk karşılaşmamız beni hem epey üzdü, hem de şaşırttı. Ayrıldığımızdan beri o kadar değişmişti ki. Bay Heathcliff beni buraya getirmesinin nedenlerini açıklamadı.

Cathy ve Hareton sürekli didişiyorlardı; ama bir süre sonra Cathy'nin halleri değişti, delikanlıyı tek başına bırakmaz oldu.

Bir gün öğleden sonra ben mutfakta çalışırken Cathy yanıma gelip, beyaz bir kâğıda sardığı güzel bir kitabı bir kurdeleyle de bağladıktan sonra üstüne "Bay Hareton Earnshaw" yazdı. Benden bu armağanı sahibine vermemi istedi. "Ona şunu da söyle," dedi. "Kabul ederse yanına gidip kitabı doğru okumasına yardım ederim. Fakat geri çevirirse, ben de yukarı çıkacağım ve bir daha da kendisini hiç sıkmayacağım."

Hanımımın meraklı bakışları önünde paketi götürdüm, söylediklerini yineledim. Hareton önce hareketsiz kaldı, sonra paketi aldı. Cathy de paketin hışırtısını duyunca geldi ve kuzeninin yanına oturdu. Delikanlı titriyordu. Yüzü de sevinçle parlıyordu. O kabalığı, tersliği gitmişti. Böylece yakınlıkları giderek ilerledi. Biri seviyor, beğenmek istiyor; diğeri de sevilmek, beğenilmek arzusu duyuyordu. Onun için sonunda bu işi başardılar. Görüyorsunuz ya, Bay Lockwood, Cathy'nin kalbini kazanmak epey kolaydır.

Yemeklerimizi sürekli Bay Heathcliff'le yiyorduk. Çay yapmak, yemek dağıtmak gibi işlerde ev hanımlığı bana düşüyordu. Onun için sofrada bulunmak zorundaydım. Cathy de çoğunlukla yanımda otururdu. Bir gün odaya girerken kulağına, "Dayının oğluyla fazla konuşma, onunla o kadar ilgilenmemeye dikkat et," diye fısıldadım. "Yoksa, Bay Heathcliff'in canını sıkıp ikinize de kızmasına neden olursun."

"Olur," dedi.

Ama Cathy sofrada yaramazlıklar yaptı ve Hareton'ı güldürüp durdu. Ben kaşlarımı çattım. Cathy bir an ciddileşir gibi oldu, Heathcliff'in yüzünü inceledi. Sonra döndü, tekrar saçmalıklarına başladı. En sonunda Hareton da dayanamadı, uğultulu bir kahkaha attı. Bay Heathcliff ürperdi.

Bu arada Joseph içeri girip, Bay Heathcliff'e artık burada kalamayacağını söyledi. Heathcliff çok şaşırdı. Nedenini sorduğunda, Joseph asmalardan birkaçının yerinden söküldüğünü, bu durumun kendisi için dayanılmaz olduğunu söyledi.

Heathcliff çok sinirlendi. "Hangi alçak yaptı bunu?" diye gürledi.

Cathy de, "Ben yaptım," dedi. "Kendi toprağıma biraz çiçek dikmeye hakkım var sanırım."

Heathcliff, "Kendi arsan mı? Küstah kadın! Senin arsan, toprağın filan yok," diye bağırarak Cathy'nin üzerine yürüdü.

Heathcliff'in siyah gözlerinde şimşekler çakıyordu, Cathy'yi lime lime edecekti az daha. Ama sonra bir anda gevşedi ve yapay bir soğukkanlılıkla Cathy'ye dönerek, "Beni böyle öfkelendirmekten kaçınmalısın," dedi. "Yoksa, günün birinde seni gebertirim. Hepiniz çıkın gidin, beni rahat bırakın."

O akşamdan sonra Bay Heathcliff birkaç gün yemekte bizimle buluşmaktan kaçındı. Bir gece, evdekiler yattıktan sonra onun aşağıya inip ön kapı-

dan çıktığını duydum. Geri döndüğünü duymadım, gerçekten, sabahleyin de dönmemişti.

Nisan'daydık. Havalar iyi gidiyordu. Ben rahatça oturmuş, ortalığı dolduran bahar kokularının, başımın üstündeki masmavi göğün tadını çıkarmaya çalışıyordum. Bu sırada Bay Heathcliff'in geldiğini duydum. Ama her zamanki halinden o kadar farklıydı ki, bir an durup yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Çok heyecanlıydı, deli gibiydi, çok da mutluydu.

O gün öğleyin bizimle yemeğe oturdu. Tepeleme doldurduğum tabağı hırsla elimden aldı. Bıçağını, çatalını hazırladı. Tam yemeye başlayacaktı ki, aniden tüm iştahı kaçmış gibi durdu. Çatalı, bıçağı masaya bıraktı, pencereye doğru heyecanla baktı, sonra kalkıp dışarı çıktı. Biz yemeğimizi bitirirken onun da bahçede gezindiğini gördük. Yemeği soğumasın diye tabağını ocağın kenarına koydum. Birkaç saat sonra geldi, fakat kara gözlerinde sahiden anormal bir sevinç ifadesi vardı. Yüzü sapsarıydı.

"Bir yerden iyi bir haber mi aldınız, Bay Heathcliff? Çok heyecanlı bir haliniz var da..." diye sordum.

"Bana iyi haber nereden gelebilir?" dedi. "Açlıktandır."

"Yemeğiniz burada," dedim.

"Şimdi istemiyorum," dedi. "Akşam yemeğine kadar sabrederim."

"Söyleyin bana, Bay Heathcliff, neden böyle tuhaflaştınız? Dün gece neredeydiniz?" diye sordum.

"Dün gece cehennemin kapısındaydım. Bugünse cennetimin tam karşısındayım," diye tuhaf bir cevap verdi.

Ocağın önünü süpürüp masayı temizledikten sonra, aklım daha da karışmış bir halde oradan ayrıldım.

O gün bir daha odasından dışarı çıkmadı, içeri girip onu huzursuz eden de olmadı. Tam saat sekizde akşam yemeğini götürdüm. Açık bir pencereye dayanmıştı ama dışarıya bakmıyordu. Ateş sönmüş, küllenmişti. Sönmüş ocağı görünce canımın sıkıldığını belli edecek biçimde homurdandım, pencereleri art arda kapatmaya başladım. En sonunda onun önünde durduğu pencereye sıra geldi. Elimdeki mum aniden devrildi ve koyu karanlıkta kaldım.

Bay Heathcliff sinirlenerek odadan çıktı. Daha önce sizin gece kaldığınız, o olayı yaşadığınız odaya girdi. Ona küçükken nasıl baktığımı, gözlerimin önünde büyüyüp koskoca bir adam olduğunu, neredeyse bütün hayatını bildiğimi anımsadım. Soyadı olmadığı gibi, doğum tarihi de bilinmiyordu.

Sabah ortalık biraz ağarır ağarmaz, bahçeye çıktım. Penceresinin altında ayak izleri var mı diye baktım. "Evde kalmış olmalı," diye düşündüm. Her zamanki gibi evdekilerin kahvaltısını hazır-

ladım. Hareton'la Catherine'e, bey aşağı inmeden kahvaltıyı bitirmelerini söyledim. Gençler kahvaltılarını dışarıda, ağaçların altında etmek istediler; ben de onlara küçük bir masa çıkardım.

İçeri girdiğim zaman Bay Heathcliff'i aşağıya inmiş buldum. Yüzünde yine o heyecanlı ifade vardı, üstelik biraz daha artmış gibiydi. Ben de ona bir fincan kahve doldurdum. Fincanı önüne çekti, sonra kollarını masaya koydu. Sürekli hareket eden gözlerini masanın belirli bir yeri üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Hem de o kadar içten bir ilgiyle bakıyordu ki, yarım dakika soluk almadığı bile oluyordu.

Gözlerini birkaç adım ilerideki bir şeye diktiği şimdi anlaşılıyordu. Bu şey her neyse, ona hem büyük bir zevk, hem de büyük bir acı veriyordu. Daha doğrusu, yüzündeki kederli, aynı zamanda memnun ifade bunu gösteriyordu. Gördüğünü sandığı şey bir yerde de durmuyordu. Gözleri bıkıp usanmadan onu izliyor, benimle konuşurken bile ondan ayrılmıyordu.

En sonunda biraz bıkkın bir halde ayağa kalktı. Yemeklerini istediği zaman yemesine neden izin vermediğimi sordu. Bundan sonra da yemesini beklememe gerek olmadığını, sofrayı kurduktan sonra çekip gidebileceğimi söyledi. Çok geçmeden de evden çıktı, bahçe yolundan kapıya doğru yavaşça ilerleyip gözden kayboldu.

Saatler kaygıyla geçti. Yine akşam oldu. Geç saatlere kadar odama çekilmedim. Odama çekildikten sonra da uyuyamadım. Bey, gece yarısından sonra eve döndü; yatağına yatacağına, alttaki odaya kapandı. Yatağımda bir o yana, bir bu yana döndüm durdum. En sonunda, giyinip aşağıya indim. Zihnimde yüzlerce kötü düşünce kaynaşırken uzanıp yatmak çok zordu.

Bay Heathcliff'in sürekli odayı arşınladığını duyuyordum. Sık sık iniltiyi andırır iç çekişiyle sessizliği bozuyordu. Bazen de anlaşılması mümkün olmayan sözcükler mırıldanıyordu. Bunlar içinde ayırt edebildiğim tek kelime "Catherine"di. Bu adı her tekrarlayışta ateşli bir aşk ya da büyük bir acı belirten bir sözcük ekliyordu.

Bana seslendiğini duyunca telaşla yanına gittim.

"Öldüğümde beni kilise avlusundaki mezarlığa götürsünler," dedi. "Hareton'la sen de istersen gelebilirsiniz. Hiçbir rahibin gelmesine gerek yok. Mezarımın başında da bir şey söylenmesine gerek yok."

Bütün gece, sabaha kadar onun inlediğini, kendi kendine mırıldandığını işittik. Hareton yanına girmek istiyordu, fakat ben gidip Doktor Kenneth'i çağırmasını söyledim. Doktor gelince odanın kapısını açmak istedim, ama kilitliydi. Heathcliff hepimize sövgüler yağdırdı. Daha iyi olduğunu, kendisini rahat bırakmamızı söyledi. Bunun üzerine doktor da çekip gitti.

O günün akşamı hava çok yağışlıydı. Gün ağarıncaya kadar yağmur devam etti. Her sabah yaptığım gibi evin etrafında dolaşırken, Bay Heathcliff'in penceresinin ardına dek açık olduğunu, yağmurun da doğruca odaya yağdığını gördüm.

Yatağında değil herhalde, diye düşündüm. Yoksa bu yağmurda sırılsıklam olurdu. Ya kalkmış ya da dışarı çıkmış olmalıydı.

Yine de gidip bakmaya karar verdim. Kilide uyan başka bir anahtar bulup içeri girdim. Heathcliff içerideydi. Sırtüstü yatıyordu. O vahşi bakışlarını görünce bir an irkildim, ama aynı zamanda gülümsüyor gibiydi.

Onun öldüğüne bir türlü inanamıyordum. Fakat yüzünden, boğazından yağmur suları akıyordu. Yatak takımları sırılsıklamdı, kendisi de hiç kıpırdamıyordu. Bir eli pencerenin alt pervazında duruyordu, bir açılıp bir kapanan kapaklar elini sıyırmıştı. Ama derisinden kan akmıyordu. Parmaklarımı oraya değdirince hiç şüphem kalmadı. Ölmüş, kaskatı kesilmişti.

Pencere kapaklarının çengellerini yerine taktım. Heathcliff'in uzun siyah saçlarını alnından arkaya doğru taradım. Göz kapaklarını da kapatmaya çalıştım. O korkunç, canlıymış gibi duran kibirli gözleri başkaları görmeden kapatmak istiyordum. Fakat kapanmıyorlardı. Tekrar bir korku krizine tutularak Joseph'i çağırdım. Joseph ayaklarını sü-

rüyerek geldi ve o da bir çığlık attı. Ona elini bile sürmeyeceğini kararlı bir ifadeyle söyledi.

Elimde olmadan eski günleri hatırlıyor, kederleniyordum. Fakat aramızda en çok üzülen, zavallı Hareton oldu. Bütün gece ölünün başında oturup içtenlikli bir üzüntüyle ağladı. Elini tuttu, herkesin bakmaya korktuğu o yabani yüzü öptü.

Doktor Kenneth, Heathcliff'in hangi hastalıktan öldüğünü bir türlü söyleyemedi. Başımıza bir bela açılmasından korktuğum için ben de onun dört gün ağzına tek lokma koymadığını gizlemiştim.

Çevremizdekilerin dedikodusuna hiç kulak asmadan, onu istediği gibi gömdük. Cenaze töreninde Hareton, ben, mezarcı ile bir de tabutu taşıyan altı kişi dışında kimse bulunmadı.

Bugün bu mezar da, çevresindekiler kadar yeşildir. İçindeki de dilerim komşuları gibi rahat, derin bir uykudadır. Ama köylülere sorarsanız, yemin ederek, onun hortladığını söylüyorlar. Dahası ona kilise civarındaki kırlarda, bu evin içinde rastladıklarını söyleyenler bile var.

Ben de artık karanlıkta bir başıma dışarılarda gezmekten hoşlanmıyorum. Bu korkunç evde de kendi başıma kalmak istemiyorum. Ne yapayım, elimde değil... Doğrusu, burayı bırakıp Thrushcross Malikânesi'ne taşındıkları gün epey sevineceğim."

"Demek diğer malikâneye taşınacaklar, öyle mi?"

Bayan Dean, "Evet," dedi. "Evlenir evlenmez, yani Yılbaşı'nda."

"O zaman burada kim kalacak?"

"Elbette Joseph. Belki yanına bir de ırgat alır, eve bekçilik ederler. Onlar da mutfakta oturacaklar, kalan odalar kapatılacak."

Tam o anda, bahçe kapısı açıldı. Gezintiye çıkanlar dönüyordu. Catherine'le Hareton taş merdivenlerden çıkarken, son bir kez Ay'a bakmak için durdular. Onlara görünmeden gitmek istedim.

Dönüşte üç mezar taşını aradım, bayırın kırlara bakan tarafında buldum. Ortadaki taş griye dönmüş, yarı yarıya çalılıklarla örtülmüştü. Edgar Linton'ınki dibinden yukarı doğru yükselen çimenlerle, yosunlarla ortama uymaya başlamıştı. Heathcliff'inki ise henüz açıktı.

Durgun gökyüzü altında mezarların etrafında şöyle bir gezindim. Fundalarla çan çiçeklerinin üstünde uçuşan pervanelere baktım. Çimenler arasında gezinen usul rüzgârı dinledim, "İnsan nasıl olur da bu güzel yerde uyuyanların, uykularında rahat bulamadıklarını düşünür?" dedim şaşkınlıkla.

Emily Jane Brontë

(30 Temmuz 1818 – 19 Aralık 1848)

İngiliz roman yazarı ve şair. Kaleme almış olduğu tek roman *Uğultulu Tepeler* (Wuthering Heights) bugün İngiliz edebiyatının en önemli eserlerinden biri olarak anılmaktadır.

Emily Brontë, 1818 yılında Thornton-Yorkshire'da doğdu. 6 çocuğun beşincisi olan Emily, Charlotte Brontë'nin küçük kız kardeşiydi. Babaları bir rahipti ve 1820'de Haworth'taki kiliseye atanınca, aile buraya taşındı. Çocukluk yıllarında, annelerinin ölümünün ardından, üç kız kardeş (Charlotte, Emily ve Anne) ve erkek kardeşleri Branwell Brontë hayali yerler düşlemişlerdir ki, bunların isimlerine eserlerinde rastlanmaktadır. Emily'nin o dönemde kaleme aldığı çalışmalarından çok azı bugüne ulaşabilmiştir. Emily, 1838'de Halifax yakınlarındaki Bayan Patchett'in Kızlar Akademisi'nde (Miss Patchett's Ladies Academy) çalıştı. Daha sonra kardeşi Charlotte ile birlikte Brüksel'deki özel bir okula devam etti.

Emily'nin şiirdeki yeteneğinin ailesi tarafından keşfedilmesiyle, kız kardeşleri Charlotte ve Anne ile birlikte, 1846'da ortak bir şiir kitabı yayınlamışlardır. Kitaplarını dönemin kadın yazarlara karşı önyargılı tavrından sıyrılabilmek amacıyla, hem erkek hem de kadın ismi olarak kullanılan mahlaslarla basmışlardır. Kullandıkları mahlaslar gerçek isimlerinin baş harfleriyle aynı baş harfe sahipti: Charlotte için Currer Bell, Emily için Ellis Bell ve Anne için Acton Bell.

Emily, 1847'de tek romanı olan *Uğultulu Tepeler*'i yayınlamıştır. Bu roman üç ciltlik bir setin ilk iki cildini oluşturmaktaydı. Son cilt kız kardeşi Anne tarafından yazılan Agnes Grey isimli romandır. Romanın yenilikçi yapısı eleştirmenleri bir anlamda şaşırtmıştır. Her ne kadar ilk çıktığında hem iyi hem de kötü yorumlar alsa da, roman zamanla bir İngiliz edebiyatı klasiği haline gelmiştir. 1850'de Charlotte, romanı yayına hazırlayıp, düzenlemiş ve Emily'nin gerçek ismiyle, tek başına bir eser olarak *Uğultulu Tepeler* ismiyle yayınlamıştır.

Kız kardeşleri gibi Emily'nin sağlığı da evde ve okuldaki zor şartlar sebebiyle zayıflamış, kötüleşmiştir. Erkek kardeşinin Eylül'deki cenazesi sırasında soğuk algınlığı kapmış ve her türlü tıbbi müdahaleyi reddettikten sonra 19 Aralık 1848'de tüberküloz sebebiyle vefat etmiştir. Haworth-Batı Yorkshire'da defnedilmiştir.

KISALTILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- ALICE HARİKALAR DİYARINDA
  Lewis Carroll
- BABALAR VE OĞULLAR
  İvan Sergeyeviç Turgenyev
- BALONLA BEŞ HAFTA
  Jules Verne
- BEYAZ DİŞ
  Jack London
- BİNBİR GECE MASALLARI
  Antoine Galland
- BİR YAZ GECESİ RÜYASI
  William Shakespeare
- BÜYÜK UMUTLAR
  Charles Dickens
- ÇALINAN TAÇ
  Mark Twain
- ÇOCUKLAR İÇİN NASREDDİN HOCA FIKRALARI
  Derleyen: Memet Fuat
- DAVID COPPERFIELD
  Charles Dickens
- DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR
  Alphonse Daudet
- DEMİR YOLU ÇOCUKLARI
  Edith Nesbit
- DENİZ KURDU
  Jack London
- DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH
  Jules Verne

- DON KİŞOT'UN SERÜVENLERİ
  Miguel de Cervantes
- DÜNYA'NIN MERKEZİNE YOLCULUK
  Jules Verne
- GİZLİ BAHÇE
  Frances Hodgson Burnett
- GULLIVER'İN GEZİLERİ
  Jonathan Swift
- HEIDI
  Johanna Spyri
- HİKÂYELER
  Anton Çehov
- HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI
  Mark Twain
- İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ
  Charles Dickens
- İKİ YIL OKUL TATİLİ
  Jules Verne
- İŞTE ÖYLE HİKÂYELER
  Rudyard Kipling
- KAYIP DÜNYA
  Arthur Conan Doyle
- KIM
  Rudyard Kipling
- KORKUSUZ KAPTANLAR
  Rudyard Kipling
- KRAL ARTHUR VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ
  Howard Pyle

- KÜÇÜK DENİZ KIZI
  Hans Christian Andersen
- KÜÇÜK KADINLAR
  Louisa May Alcott
- KÜÇÜK PRENSES
  Frances Hodgson Burnett
- MOBY DICK
  Herman Melville
- MONTE CRISTO KONTU
  Alexandre Dumas
- OLIVER TWIST
  Charles Dickens
- OZ BÜYÜCÜSÜ
  L. Frank Baum
- ÖMER SEYFETTİN'DEN SEÇME HİKÂYELER
  Ömer Seyfettin
- PETER PAN
  James Matthew Barrie
- PİNOKYO
  Carlo Collodi
- POLLYANNA
  Eleanor H. Porter
- ROBIN HOOD
  Howard Pyle
- ROBINSON CRUSOE
  Daniel Defoe
- SEKSEN GÜNDE DÜNYA TURU
  Jules Verne

- SHERLOCK HOLMES'UN MACERALARI
  Arthur Conan Doyle
- SİYAH İNCİ
  Anna Sewell
- SÖĞÜTLÜKTE RÜZGÂR
  Kenneth Grahame
- TOM SAWYER
  Mark Twain
- TUHAF BİR YILBAŞI ÖYKÜSÜ
  Charles Dickens
- UĞULTULU TEPELER
  Emily Brontë
- VAHŞETİN ÇAĞRISI
  Jack London
- YALNIZ EFE
  Ömer Seyfettin

Londra'nın hareketli yaşamından bunalan Joseph Lockwood, taşraya yerleşip inzivaya çekilmeye karar vermişti. Yorkshire'da bir malikâne kiralayıp, yalnız bir yaşam kurma çalışmalarına başladı. Ancak düşünmesi gereken bazı önemli noktalar vardı. Acaba yalnız yaşamayı seviyor muydu ya da bu kırlar yeterince huzurlu muydu? Ev sahibine yapacağı nezaket ziyaretinde bu iki sorunun yanıtını da öğrenecekti. Çarpıcı güzellikteki sakin kırlar etkileyici bir maceraya sahne oluyordu ve olayların nasıl sonuçlanacağını kimse tahmin edemezdi. Planlarını tamamen aklından çıkaran Bay Lockwood'un artık tek amacı, geçmişte neler olduğunu öğrenmekti.

Yayınlandığı andan itibaren çok satan romanlar arasına giren ve neredeyse iki yüzyıl sonra bile hâlâ en popüler eserler arasında yer alan *Uğultulu Tepeler*, defalarca tiyatro oyunu, televizyon dizisi ve film haline getirildi. Kesinlikle kaçırılmaması gereken olağanüstü bir roman!..

9 786052 953617

5 TL